

ve S-400'ler

Emperyalizme bağımlı nitelikteki Türk hakim sınıfları kendi içerisinde sürekli olarak farklı kliklere bölünmüş, devlete ve sermayeye hakim olmanın savaşımını vermiştir. Söz konusu kliklerden oluşan yapı aynı zamanda komp-radorluğun doğal bir sonucu olarak gelişmiş; farklı klikler birbirlerine karşı mücadelede farklı emperyalist güçlere dayanma siyaseti izleyebilmiştir. Nitekim Türk hakim sınıfları içerisinde dünden bugüne farklı güç ve çaplarda da olsa Rusya ve Çin'e yakınlaşmayı savunan "Avrasyacı" bir klik var olagelmıştır.

Yeni Demokrasi

25 TEMMUZ-8 AĞUSTOS 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 40 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK (s.5)

İşsizliğin Tırmanışı ve Yarattığı Toplumsal Çöküntü

İşsizliğin gün geçtikçe büyümesi, işçi ve emekçileri daha azgın bir sömürünün beklediğine işaret etmektedir. Zira, sistemin bir sonucu ve aynı zamanda kaynağı olduğu yedek iş gücü konumundaki işsizler ordusu, egemenlerin yeri geldiğinde işçi sınıfı arasındaki rekabeti artırma gereği olmaktadır.

GÜNCEL (s.10)

Devrimci Sorumluluktan Uzaklaşma, Taviz Kültürü ve Munzur Festivali

Devletin devrimci kurumları sistem içi kulvarlara çekme, devrimci değerleri ve kültürü dejenere etme, yapılan eylem ve etkinlikleri yasaklamasa dahi içini boşaltma saldırıları yoğunlaşırken buna tavır gösteren, sistem içi kulvarlara çekilmeyip direniş ruhunu yükselten kurumlara yönelik saldırıları da yoğunlaşıyor. Bu saldırılara en çok maruz kalan kurumlardan biri de Partizan'dır.

öfkeyle kaynayan topraklarda

DEVİRİM ATEŞİNİ KÖRÜKLE!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

militan devrimcilik için; sınıfsallığa dayanıp, atak, iradeli, cesur olalım!

16

KADIN

festivalleri kadın bilincimizle örgütleyelim

17

YORUM

sistemde yer alan yol mu, devrimci alternatif mi?

Cumartesi Anneleri 747. haftada Hasan Gülünay'ın akıbetini sordu

HABER MERKEZİ- Cumartesi Anneleri bu haftaki eylemlerinde gözaltında kaybedilişinin 27. yılında Hasan Gülünay'ın akıbetini sordu, Suruç'ta katledilen 33 devrimciyi andı.

İçişleri Bakanlığı'nın "yasaklaması" nedeniyle 48 haftadır Galatasaray Lisesi önünde açıklama yapamayan Cumartesi Anneleri, bu haftaki eylemlerini de İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nin bulunduğu Çukurluçeşme Sokak'ta yaptı.

BAKANLIK 'KURGUYA DAYALI OLASILIK' SUÇU İCAT ETTİ

Eylemde haftanın basın açıklamasını Cumartesi Anneleri'nden Sebla Arcan okudu. 9 Temmuz 2018'de resmen başlayan yeni rejimin ilk uygulamalarından birinin, güvenlik güçleri tarafından kaybedilen sevdiklerini arayan kayıp yakınlarını Galatasaray'dan koparmak olduğunu söyleyen Arcan şöyle konuştu:

"İçişleri Bakanlığı bu engellemenin gerekçesini dünyaya evrensel değerlerle izah edebilecek durumda değil. Bakanlık hukuki dayanaklara sahip olmayan yasaklama kararını, uluslararası kamuoyuna ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na inandırıcılıktan uzak, olasılıklara dayanan, kurmaca gerekçelerle açıklıyor. Bakanlık kendisini gülünç duruma düşürerek, yaşlılıktan yürüyemez hale gelmiş annelerimizin, Galatasaray'da terörist faaliyetlerde yer alma olasılığından bahsediyor. Kısacası İçişleri Bakanlığı; Cumartesi Anneleri'ne karşı 'kurguya dayalı olasılık' diye özel bir suç icat etmiş ve Galatasaray'ı bize yasaklamış.

"İşin aslıysa, devleti yönetenler kayıp yakınlarının en meşru, en insani, en hukuki talebini şiddetle bastırarak topluma gözdağı vermek istiyor. Sus, eleştirme, biat et diyor. İfade özgürlüğü ve iktidarın politikalarını eleştirme özgürlüğü demokratik sistemlerin vazgeçilmez ilkeleridir. Kim susarsa sussun, biz susmayacağız. Hakikat, hukuk ve adalet talebimizde ısrar

edeceğiz. İktidarın resmi yalanlarına karşı hakikati, cezasızlık politikalarına karşı adaleti savunmayı sürdüreceğiz."

"Hasan Gülünay dosyasındaki 27 yıldır devam eden inkâr ve cezasızlık son buluncaya kadar hakikat ve adalet mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz! Kayıplarımızdan ve kayıplarımızla buluşma mekânımız olan Galatasaray'dan vazgeçmeyeceğiz!"

Arcan'ın ardından Hasan Gülünay'ın kızı Deniz Gülünay'ın mektubunu insan hakları savunucusu Ümit Efe okudu. Gülünay, mektupta şöyle ses-

lendi:

"Gözaltında kaybedilişinin 27. yılında babam yoldaşım Hasan Gülünay'ın anısı önünde saygı ile eğiliyor mücadelesini sahipleniyorum ve selamlıyorum. 27 yıldır bitmeyen acı, dinmeyen öfke, vazgeçmediğimiz arayışımız ve hiç bitmeyen adalet mücadelemiz.

istiyoruz' sloganı ile mücadeleye başlamıştık. Bize sağ vermeyeceklerini biliyorduk çünkü kayıplarımız devletin karanlık elleri tarafından planlı bir şekilde yok edilmişlerdi. Seni kaybetmenin acısı, senin yokluğunu hissettiğim hiç bir dakikası saniyesi kelimelere dökülmez. 27 yılda hangi cümleyi kursam eksik, yarım kimsesiz kalacak. Hangi kelime sana olan özlemimi, seni benden koparan devlete olan öfkemi anlatır biliyorum.

"Senin varlığın dün gibi halen benimle hayat buluyor. Devlet kayıplarımızın hesabını vermezken kayıplarımızı arama mekanımız olan Galatasaray Meydanı bize kapatırken bu mücadelede bir kez daha kaybetmiştir. O meydanı kapatan zihniyet bizi engelleyemedi ama kendi yenilgilerini kabul ettiler.

"Kayıplarımızın akıbetini açıklayanlar meydanı yasaklayarak gerçeklerin üzerini kapatacağını zannetmesinler. Kayıplarımızın resmine her sarıldığımızda her hesap sordumuzda tekrar tekrar gerçekler ile yüzleşecekler. Esasta korktukları sizlersiniz. Sizin fikirleriniz bizim kararlılığımız ile buluşunca hangi dağ olsa yıkılmaya mahkûmdur. Bin yıl da geçse sizleri aramaktan, adalet mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. Adalet mücadelemizden vazgeçmediğimiz her saniye senin ve tüm kayıplarımızın sesini soluğunu taşıyacağız meydanlara, sokaklara."

Gülünay'ın mektubu sonrası gözaltında kaybedilen oğlu Murat Yıldız'ın doğum günü olduğunu hatırlattı ve oğluna yazdığı şiiri okudu.

"Ve 27 yıldır gelmeyen babam. Mücadele ile geçen 27 yıl. Ne çok acı yaşatılıyor bu ülke insanlarına. Seni tanımlarken özlemlerle birlikte acı da duyuyor insan. Ülkenin her karış toprağına acı bırakan kan emiciler seninle birlikte milyonlarca kefensiz devrimcinin alımı taşıyor. 27 yıl sonra yine biz ve acılarımıza ortak olan anneler, babalar, eşler ve çocuklar bir aradayız. Hepimiz bir eksikiz ama bir o kadar da tamamız.

"Acılarımızdan, öfkelerimizden birer köprü oluşturduk seni ve tüm kayıplarımızı ararken. Galatasaray'da bir araya ilk geldiğimizde 'sağ aldınız sağ

Kaypakkaya'nın Küçük Kardeşi Hayatını Kaybetti

ANKARA- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın kardeşi İbrahim Kaypakkaya geçirdiği ani kalp kriziyle ya-

şamını yitirdi.

Kaypakkaya soyadıyla okula kaydı yapılmadığı için babası Ali Kaypakkaya tarafından soyadları köyünün ismi olan Karakaya şeklinde değiştirilen İbrahim'in Batıkent Cemevi'nde yapılan cenaze törenine ailesi, Partizan ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, dostları, birçok devrimci kurum temsilcisi ve çok sayıda kişi katıldı.

Kaypakkaya'nın cenazesi burada yapılan törenden sonra Çorum'un Sungurlu ilçesi Karakaya köyünde toprağa verildi.

2 MLKP gerillası Dersim'de şehit düştü

HABER MERKEZİ- MLKP/FESK Dersim Kır Gerilla Birliği, Dersim'de gerçekleştirilen hava bombardımanında, Taylan Kutlar (Seydo Azad) ile Hıdır Çallı'nın (Pirdoğan) şehit düştüğünü açıkladı.

Yapılan açıklamanın şöyle:

"Türkiye ve Kürdistan Halklarımıza;

Sömürgeci Türk devletinin 10 Temmuz 2019 tarihinde Dersim/Ovacık da düzenlediği hava saldırısında, devrimci görevlerinin başında olan iki

yoldaşımız üç PKK'li siper yoldaşımızla birlikte şehit düşmüştür.

Bu alçakça saldırı da Dersim Kır Gerilla Birliği Komutanlığımızda görev yürüten Seydo Azad (Taylan Kutlar) ve savaşçı gerillalarımızdan Pirdoğan (Hıdır Çallı) yoldaşlarımız şehit düşmüştür. Faşist Türk devleti bölgeyi uzun süre SiHA'larla bombalamıştır. Yoldaşlarımız bu bombalamada şehit düşmüşlerdir.

TÜRK HAKİM SINIFLARININ “BEKA” SORUNU VE S-400’LER

Türk devletinin Rusya’yla anlaşması sonucu Türkiye’ye gelmeye başlayan S-400 füze savunma sistemleri birçok tartışmayı da beraberinde getirdi. ABD ve NATO’nun S-400’ler sonrası Türkiye’ye karşı yaptığı açıklamalar ve yaptırım tehditleriyle beraber konu bir anda “emperyalizm”, “emperyalizme karşı mücadele” kapsamına giriverdi. İktidarın kiralık kaleşörleri, S-400’ün ABD’ye, NATO’ya ve dolayısıyla emperyalizme karşı bir mücadeleye olduğu üzerinden algı yaratmaya çalıştılar. Buna paralel olarak da S-400’lerin bir “beka meselesi” olduğu, buna karşı çıkmanın “zillet” olduğu dillendirildi. İktidarın küçük ortağı MHP’nin Başkanı Bahçeli, bir yandan S-400 alımını savunurken bir yandan da şöyle diyordu: “PKK beka sorunudur, PYD/YPG beka sorunudur, FETÖ beka sorunudur, emperyalizm beka sorunudur, siyasi ve ekonomik suikastlar beka sorunudur.” Bu tür meselelerde konuşmadan duramayan, aslında özel bir rolü olan Doğu Perinçek, Bahçeli’den geri kalmıyordu. S-400’lere hoş geldin diyen Perinçek “vatan, yeni dünya, Atatürk, Avrasya, Atlantik, ABD, terör” gibi klişelerin ardından sözcüsü olduğu kesimlerin ve Erdoğan’a bağımlılığının bir gereği olarak şöyle konuşuyordu: “Suriye ile işbirliği önümüzdeki dönemin anahtarıdır. S-400’lerden sonra bu da olacaktır.”

SİLAHLANMA YARIŞI HALKIN ÇIKARINA OLAMAZ

Bu tartışmaların ardı sıra TKP’den Kemal Okuyan bir yazı kaleme alıyor ve şöyle diyordu: “Türkiye’nin S-400 silah sistemini alması dünyanın en güçlü terör örgütü NATO’nun iç çelişkilerini derinleştirdiği, NATO’nun müdahale yeteneğini azalttığı, Türkiye’de ABD emperyalizminin etkisini sarstığı için, halkın çıkarları doğrultusunda değerlendirilebilecek bir gelişmedir.” Okuyan “halk yararına” demiyorum “halk çıkarına” diyorum şeklinde içi boş bir izah geliştirse de S-400 alımını dolaylı olarak olumladığı, bunu da ABD, NATO, AB karşılığıyla temellendirdiği anlaşılıyordu.

Benzer açıklama ve söylemler ilerledikçe ‘emperyalizm ABD, AB ve NATO’dan mı ibaret; örneğin Rusya ve Çin emperyalist değil midir’ gibi basit fakat önemli konular tartışmanın odağına oturdu. Önemli çünkü günümüzün en basit ve temel doğrularını alt üst eden ideolojik-politik atmosferinde, “komünistlik” adına dahi bu saçmalıkların üretildiğini bi-

liyoruz. Uzun uzun açıklamalara girmeksizin şunu belirtmeliyiz ki; Rusya ve Çin dört başı mamur emperyalist devletlerdir. İşçi sınıfı ve ezilenlerin şu ya da bu emperyalist gücü ilerici, ehven-i şer değerlendirmesi söz konusu olamaz. Emperyalist gericiliğin ve ona bağlı gerici devletlerin tamamıyla kendi ulusal ve sınıfsal çıkarları için geliştirdiği savaş makinelerinin işçi sınıfı ve halkın çıkarına bir karakteri olamaz. Tersine bu savaş makineleri her yerde en başta halka ve aynı zamanda ezilen, bağımlı uluslara karşı bir tehdittir. Bir ülkenin komünisti, böyle bir tartışmada ne emperyalist gericilikten birinin ne de kendi egemenlerinin yanında saf tutamaz, silahlanma yarışını halkın çıkarına gösteremez.

S-400’LER HANGİ İHTİYAÇTAN ORTAYA ÇIKTI?

S-400 alımının nasıl ve kime karşı geliştiğine dair birçok değerlendirme ve açıklama ortaya çıktı. ABD ve AB emperyalist devletlerinin Türkiye’nin füze taleplerine yanıt olmadığı bu nedenle de Türkiye’nin Rusya’dan almak zorunda kaldığı dolaylı olarak ABD Başkanı Trump’un ağzından dahi dillendirildi. Fakat meselenin bu kadar basit olmadığı; Suriye’de devam eden savaş ve bu savaşta ABD’nin YPG ile kurduğu ittifaka karşılık Türkiye’nin Rusya’yla işbirliği ve dengeleme taktiğine yöneldiği biliniyor. Türkiye’nin Rusya uçağını düşürmesinin ardından Rusya’nın Türkiye’den birçok taviz koparacağı biliniyordu. Rusya’dan “hava savunma sistemi” satın alma konusu her ne kadar Suriye savaşı ile bağlantılı olsa da bu sürecin ardından gelişme gösterdi. Türk devleti Suriye’deki amaçları ve özelde Kürtlerin statü kazanmasına karşı verdiği savaş kapsamında Rusya’yla işbirliğini geliştirmiş ve ABD’nin Suriye’de attığı adımlara belli bir direnç göstermeyi hedeflemişti. Emperyalistler arası rekabet ve savaşımdan kendi ulus-devlet (“beka”) çıkarları için faydalanmayı amaçlayan Türk devleti bir yandan ipin ucunu Rusya’ya kaptırma riskiyle karşılaşırken diğer yandan ABD ve NATO’nun yaptırım tehditleriyle karşı karşıya kalmıştır.

Rusya’dan “hava savunma sistemi” satın alınmasını doğrudan Kürt ulusuna, Rojava’ya karşı bir adım olarak değerlendiren görüşler olduğu gibi bunun Rojava’yla bir ilgisinin olmadığını (“YPG’nin füzesi mi var?”) belirtenler de var. Şu bir gerçek ki; Suriye savaşında Kürtlerin elde ettiği kazanımlar Türk devletinin temel kor-

kularından biridir ve dış politikasına önemli oranda yön vermektedir. Nitekim Erdoğan “S-400’ün vuramadığı yoktur. Uçak, bina... Kandil’in güneyi orası dahil, değer 1 dediğimiz, hedefe vurduğumuz takdirde çok rahat, ciddi bir şekilde imha ediyoruz. Bunu inşa lah çok daha geliştireceğiz.” diyerek bu yöndeki niyetlerini de açık etti. Türkiye füzeleri bu haliyle kullanabilir mi kullanamaz mı gibi tartışmalar süredursun Türkiye’nin söz konusu füzeleri bölgede başta Kürtler olmak üzere rakip ve düşman gördüğü güç ve devletlere karşı caydırıcı bir unsur olarak kullanacağı ortadadır.

Bilindiği gibi 15 Temmuz sonrasında “FETÖ” gerekçesi ile 265 pilot TSK’dan ihraç edilmiş ve Türk devletinin hava savunmasında ciddi boşlukların olduğu dillendirilmişti. Bugün halen söz konusu “FETÖ’cü” pilotların bir kısmı göreve çağrılarak bu boşluk giderilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenlerle S-400’lerin alımına dair belirtilen gerekçeler içerisinde Türkiye’nin hava savunma kabiliyetini güçlendirme isteği de belirtilmektedir. Sıralanan gerekçelerin her birinin bir şekilde bu süreci etkilediği ve Türk devletinin attığı adımlara yön verdiği görülmektedir.

HALKIN ÇIKARI DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR

Türkiye emperyalizme; özelde -askeri ve ekonomik olarak- ABD ve AB emperyalizmine bağımlı bir ülke olsa da bu bağımlılık kendi içerisinde farklı politikaları; emperyalistlerin temel çıkarlarını aşmamak kaydıyla zaman zaman emperyalist devletlerle karşı karşıya gelmeyi de içermektedir. Emperyalizme “uşaklık” ve “direnç gösterme” ikileminde esas yön uşaklık olmakla birlikte kendi hakim sınıflarının ulus-devlet çıkarları söz konusu olduğunda emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden faydalanmaya yönelik eğilim yarı sömürge ülkelerin bir karakteristiğidir. Hatta dünya çapında emperyalist dengelerde gerçekleşen köklü değişim süreçlerinde emperyalist bloklarla kurulan ilişkide çeşitli kayma ve yer değiştirmeler de mümkündür. Osmanlı’dan T.C.’ye devam eden bağımlılık ilişkilerinde önce İngiltere-Fransa, sonra Almanya ve ardından ABD yönünde yaşanan değişimler bunun örneğidir. Türk devleti nezdinde bugün böyle bir adım atıldığı iddia edilemezse dahi tüm bu çelişkilerin emperyalist güçler arasında gerçekleşen hakimiyet savaşlarının da doğrudan bir sonucu olduğu belirtilmelidir. Ancak Türk hakim sınıfla-

rının “rahatsızlığı” emperyalizme bağımlılık değildir; kompradorluğunu yaptığı emperyalist güçlerin bölge politikalarında kendisinin ulus-devlet çıkarlarını yeterince gözetmemesidir. Bu nedenle kontrollü bir direnç oluşturulmakta, emperyalist politikalara etki edilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalizme bağımlı nitelikteki Türk hakim sınıfları kendi içerisinde sürekli olarak farklı kliklere bölünmüş, devlete ve sermayeye hakim olmanın savaşımını vermiştir. Söz konusu kliklerden oluşan yapı aynı zamanda kompradorluğun doğal bir sonucu olarak gelişmiş; farklı klikler birbirlerine karşı mücadelede farklı emperyalist güçlere dayanma siyaseti izleyebilmiştir. Nitekim Türk hakim sınıfları içerisinde dünden bugüne farklı güç ve çaplarda da olsa Rusya ve Çin’e yakınlaşmayı savunan “Avrasyacı” bir klik var olagelmıştır. AKP ve temsil ettiği kliğin iktidar olmasıyla birlikte Avrasyacı klik zayıflamış olsa da “tarihin cilvesi” ya da başka bir deyişle bugünkü iktidarın yüklendiği Türk ulus-devlet çıkarları, AKP’yi ABD’nin BOP stratejisinin “stratejik ortaklığı”ndan Rusya’yla yakınlaşma politikasına sürüklemiştir. Ülke içinde hakim sınıf kliklerinden birinin demokrasi havariliğine soyunarak halk kitlelerin eşitlik ve özgürlük mücadelesini kendini iktidar yapmak için kaldıracı dönüştürmesinin bir benzerini emperyalist güçlerle kurulan ilişkide de bulmak mümkündür. Ülke içindeki klik savaşımında ve emperyalistlerle kurulan ilişkide temel güdü her zaman Türk hakim sınıflarının çıkarlarıdır. Bu çıkarlar emperyalist efendilerinin çıkarlarıyla özünde ortaktır ve söz konusu komprador ilişkiden beslenmektedir. Çelişki bu çıkarları siyasi olarak hangi kliğin temsil edeceği ve değişen emperyalist dengeler içerisinde koruma becerisi göstereceği üzerinedir. ABD ve NATO karşısında Türk devletinin Rusya’yla ilişkilerini güçlendirmesi ve Rusya’dan S-400 alması üzerinden Türk hakim sınıflarında “anti-emperyalistlik” aramak ne kadar kof bir çaba ise bu gelişmeleri “halkın çıkarına” değerlendirmek de bir o kadar koftur. İşçi sınıfı ve halkın çıkarı, emperyalizme ve onun her renkten yerli işbirlikçilerine karşı demokratik halk devrimi mücadelesindedir.

İşsizliğin Tırmanışı ve Yarattığı Toplumsal Çöküntü

Ekonomik ve siyasal krizlerin birinden diğerine yuvarlanılan ülkemizde, bu krizler sistemsel bir temelden kaynaklanıyorken aşma yönlü her tür politika da yeni ve daha kapsamlı bir çıkmaza sürüklenilmesine sebep oluyor. Emperyalizme bağımlılıklarına, emperyalistlerin bölgedeki paylaşım hesaplarına bakmadan daldıkları Ortadoğu rüyasından ve daha önceden sıcak para sağlanan kaynakların gördürdüğü -yeşil- düşten erken uyanan egemenlerin, manipülasyon marifetiyle şişirdikleri balonları da patlamış, krizlerin boyutunu örtecek bir kılıf bulunamaz olmuştur.

Her dönemde ve yine sistemin doğasında olduğu gibi bu krizlerden kaynaklanan ekonomik-sosyal fatura; başta işçi sınıfına, köylülüğe, gençliğe, kadınlara ve tüm emekçi halka çıkarılmaktadır. AKP döneminde ise işçi sınıfına yönelik anti-demokratik uygulamalar iyice tırmandırılmıştır. Bu kapsamda bir dizi grev yasaklanmış, yüzlerce işçi gözaltına alınıp onlarcası tutuklanmıştır. 1980 Askeri Faşist Cuntası'nın (AFC) ezip geçemediği kısıntı ölçütündeki kazanılmış haklar da gasp edilmiştir. En son, kıdem tazminatının fona devredilerek gasp edilmesi söz konusu olmuştur. Bu saldırılarla beraber yürütülen ekonomik kısıp, açlık sınırının altında asgari bir yaşama maruz kalan emekçilerin ücretlerinin krizin yarattığı zam dalgası karşısında eriyip gitmesine neden olmaktadır.

Krizlerin yarattığı ve gün geçtikçe büyüttüğü başka bir tablo; işsizlik ve istihdamdaki düşüş gerçeği olmuştur. Temmuz ayı içerisinde Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK)'in açıkladığı işsizlik verileri bu gerçeğin boyutlarını bir nebze de olsa göstermektedir. Buna göre Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı, Nisanda geçen yılın aynı ayına göre 1

milyon 116 bin kişi artarak 4 milyon 202 bin kişiye çıkmıştır. Aynı dönemde işsizlik oranı 3,4 puan yükselerek yüzde 13 olmuştur. Bu çıkarımların, İŞKUR'a başvuran işsizlerin sayısı ve oranlaması üzerinden veya buna benzer sadece "resmi olarak kayda geçen" sayılar üzerinden yapıldığını göz önüne alırsak gerçek rakamların neredeyse bunun iki katı olduğunu belirtebiliriz. Öyle ki İŞKUR'a başvuru

masası gereken bir konudur.

Kadın emeğinin de yedek işgücü olarak değerlendirildiği ve çalışan kadının da emeğinin daha fazla değersizleştirildiği bilinmekteyken, T. Erdoğan'ın ibretlik bir tümcesinden yola çıkarak; kadınların ekonomik kriz ve işsizlikten nasıl etkilendiğine ve toplumsal rollerinden kaynaklı nasıl daha fazla baskılanmaya çalışıldıkla-

zikel-ruhsal-ahlaki ve daha birçok yönden çöküntüye uğratmaktadır. Amerikan rüyası olarak da adlandırılan, "yeteri kadar çaba gösterirsen, her şeyi başarabilirsin" anlayışı, ekonomik darboğazın, işsiz kalmanın veya yoksul olmanın sorumluluğunu bireye yüklemekte mahirdir. İşsiz kalan "suçlu" konumuna itiliyorken işsizliğin gelişimine katkı sağladığı (mevcut sistemde çalışan için de geçerlidir!) lümpenlik vb. tarzda oluşan dejenerasyon toplumsal bir "suçlu"yu meydana getiriyor. Kendisini işi üzerinden tanımlayan bir işçi, işten çıkarıldığında kimliğinin bir parçasını kaybetmiş oluyor ki bu da işçiyi artık kimliksizleşmiş bir hale koyuyor. Böylece emek harcamadan kolay yoldan (hırsızlıkla, uyuşturucu satarak, kadın-çocuk bedeninin ticarileştirilmesi üzerinden vs.) para kazanmaya yönelim artmakla birlikte böylesi türde bir "çıkış" bulamayanların önünde intihara başvurmak, kendini

ranların sayısı bile TÜİK'in açıkladığı sayıdan daha fazladır.

İşsizliğin gün geçtikçe büyümesi, işçi ve emekçileri daha azgın bir sömürünün beklediğine işaret etmektedir. Zira, sistemin bir sonucu ve aynı zamanda kaynağı olduğu yedek iş gücü konumundaki işsizler ordusu, egemenlerin yeri geldiğinde işçi sınıfı arasındaki rekabeti artırma gerekçesi olmaktadır. Emperyalist saldırganlıktan kaçan göçmenlerin de bu orduya eklenmesiyle egemenler, emekçileri, ya açlık sınırının altında bir ücreti "kabulle" ya da işsiz kalmakla tehdit etmektedir. Böylece ekonomik olarak sömürü çekilmez boyutlara ulaşmaktadır. Aynı zamanda işsiz sayısının artışı, çalışanlar açısından daha az süre çalışma veya sosyal hak vs. doğurmaktadır. Bu da ayrıca ilginç ve altı çizilmesi gereken, nedeni sorgulan-

rına bakalım: 24 Mayıs'ta, Erdoğan'a, cami çıkışında kalabalığın arasından "iki üniversite mezunuyum, iş bulamıyorum" diye bir kadın seslenmiş ve Erdoğan'da "kocanın işi yok mu?" cevabını vermişti. Devamında ise "Herkes iş bulacak diye bir şey var mı?" çıkmış, kadını iş yaşamından, üretimden dışlayan erkek egemen anlayışı açıkça ortaya koymuştu. Erdoğan bu söylemiyle, kadına babasını, olmadı eşini, o da olmazsa keyfi ve siyasi tercihlerle belirlenen "sosyal yardımları" işaret etmişti. İşte sistemin sunacakları tam da bunlardan ibarettir; işsizlik, yoksulluk, sömürü ve onursuzluğun dayatılması...

Burjuva-feodal sistem içinde ya da kapitalist üretim ilişkileri içinde egemenler, işçi sınıfının, ideolojik şekillenmesine, ekonomik-siyasal yaşamına hakimken insani değerlerine karşı da yabancılaşma yaratmaktadır; fi-

yakmak kalıyor. Egemenler için bu durumun kaygı uyandıracak bir yanı yoktur; zira onlar için kimliksizleşmiş birey ve yığınlar yaratmak doğalken bu türden bireysel "yöntemlere" başvurulması da iktidarları açısından tehdit oluşturmayacaktır.

Bu çöküntüden "gemisini kurtaramayan" bireyler değildir suçlu olan. Ekonomik-siyasal krizin etkileri ve özeldir işsizlik, bugün daha geniş bir kitlenin yaşamını etkiler durumdadır. Bu açıdan baktığımızda üretime odaklandığımız gibi işsizler arasında mücadelede de önem vermek, sistemin yarattığı bütün tahribatları mücadeleyle onarmak, bireysel "yöntemler" yerine sınıfın ekonomik-siyasal örgütlülüklerini geliştirmek ve siyasal iktidar perspektifiyle kitleleri örgütlemek-örgütlenmek, kurtuluşun ilk ve önemli bir adımı olacaktır.

Genel Maden-İş: Grev hazırlıklarına başlıyoruz

HABER MERKEZİ- Türk-İş ile hükümetin henüz anlaşamadığı toplu iş sözleşmesi (TİS) bekleyen emekçiler arasında maden işçileri de var. Hükümetin toplu iş sözleşmesi görüşmelerine yanaşmaması işçilerin grev koşullarını hazırlamaya devam ediyor.

Mevzuata göre 60 günlük süre sonunda TTK'de greve çıkmak için son tarih 25 Ağustos, MTA'da 26 Ağustos. Sendika bu süre içerisinde işçileri bilgilendirecek. 25 Temmuz'da Madenci Anıtı'nda açıklama yapacak. Anlaşma sağlanamaması halinde ise 6 Ağustos'ta grev kararları alınacak. Anlaşmazlık devam ederse de 25 Ağustos'ta greve çıkılacak.

Maltepe Belediyesi işçileri iş bıraktı

HABER MERKEZİ- Maltepe Belediyesi'ne bağlı MATAŞ ve MATEĞ A. Ş. şirketlerinde çalışan DİSK Genel- İş üyesi temizlik işçileri sekiz ay önce anlaşmayla sonuçlanan ve imzalanan toplu iş sözleşmesinin uygulanması talebiyle sabah iş bıraktı.

Sabah saat 04.00'te MATAŞ temizlik işleri müdürlüğünün bulunduğu şantiyede toplanan işçiler, "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yılgınlık yok, direniş var", "Direne direne kazanacağız" sloganları ve halaylarla grevi sürdürüyor.

DERİTEKS'ten Prokom Kompansatör önünde basın açıklaması

KARTAL- Prokom Kompansatör fabrikasında DERİTEKS sendikasına üye oldukları gerekçesiyle işten çıkartılan işçiler Tuzla Erdem Sanayi Sitesi'nde yürüyüş gerçekleştirerek basın açıklaması düzenledi. 116 kişinin çalıştığı fabrikada 9 işçinin iş akitleri

feshedildi.

DDSB, İşçi Gazetesi ve EMEP üyelerinin destek verdiği eylemde "Sendika Anayasal Haktır Engellenemez" pankartı açıldı.

Eylemde konuşan DERİTEKS Genel

Başkanı Musa Servi, "Prokom'da işçiler anayasal haklarını kullanarak sendikamıza üye oldular. Prokom yetkilileri bir süredir devam eden sendikal faaliyetten haberdar olmuş ve sendikal faaliyeti engellemeye çalışmıştır" ifadelerini kullandı.

PETLAS direnişinde patron fabrikanın girişini tırlarla kapattı

HABER MERKEZİ- Kırşehir'de bulunan PETLAS Taşımacılık ve Lojistiğini yapan 400 işçinin çalıştığı Abdulkadir Özcan Otomotiv Lastik Sanayi ve Ticaret A.Ş. fabrikasında çalışan işçiler,

insanca yaşayabilecek ücret ve kötü çalışma koşulları nedeniyle DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldu ancak patronun yoğun baskısıyla neticesinde 47 işçinin işine son verildi.

PETLAS'ta direnişte olan işçiler salı günü basın açıklaması yaptıkları günün sonrasında fabrika önüne geldiklerinde, işverenin yaptığı düşmanlığın bir yenisi ile karşılaştılar. Yapılan eylemden rahatsız olan PETLAS/AKO işvereni işçilere karşı önlem almak

için direnişin ikinci gününden itibaren fabrikanın girişini tırlarla kapattı. İşçiler bu duruma karşı eylemlerini Ankara/Kayseri karayolu üzerinde devam ettirme kararı aldı.

İşten atılan PETLAS işçileri, "Anayasal hakkımızı kullandık. Bu hakkımızı kullandık diye işten çıkarıldık. Sendika anayasal hakkımız suç işlemiyoruz. Yaz-kış demedik insani olmayan çalışma koşullarında ikinci sınıf insan muamelesi görerek yıllarca çalıştık. Ama bize bunu bile çok görüyorlar" ifadelerine yer verdi.

Günde 20 saat çalıştırılan stajyer hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Genellikle en olumsuz şartlarda çok düşük ücretlere çalışan stajyerler esnek ve güvencesiz çalışma koşulları nedeniyle

bilmedikleri işleri yapmaya zorlanıyorlar. Mezuniyet için şart koşulan 'stajyerlik görevi' günümüzde aynı zamanda güvencesiz, esnek ve hatta ücretsiz çalışmak anlamına geliyor.

Piri Reis Üniversitesi Deniz Ulaştırma İşletme Mühendisliği bölümünde okuyan öğrencisi 19 yaşındaki Mustafa Koç, staj yaptığı

gemide ölü bulundu. Ağabeyi İsmail Koç, Mustafa'nın ağır ihmaller sonucu yaşamını yitirdiğini, günde ortalama 20 saat çalıştırılan genç denizciye kimyasal kalıntılar bulunan tankların bile temizletildiğini söyledi. Yapılması gereken bir çok işi yaptığı belirtilen Mustafa Koç, yapılan otopsiye göre akciğer enfeksiyonundan yaşamını yitirdi.

Üç tutsak Partizan yeniden serbest, duruşmalar 1 Nisan 2020'ye kadar uzatıldı

Devrimci Mücadele Her Yerde Meşrudur; Devrim Davasını Savunanların Yanındayız!

SAMI SOLMAZ

BANU BÜYÜKCAVCI

SINAN AYDIN

Dr. Banu Büyükcavcı, Dr. Sinan Aydın, Sami Solmaz ve Tüm Politik Tutsaklara Özgürlük!

mesi için görülecek duruşma tarihlerinin yayınlanacağını açıklayan Avrupa Partizan, bugün serbest kalmalarına karar verilen Banu, Sinan ve Sami için "mücadeleye ve aramıza hoş geldiniz" dediğini belirtti.

5 yıl gibi uzun süreçte yayılan dava, 129 b maddesi uyarınca yurtdışında "terör" örgütüne destek ve örgüte üyelik ve yöneticilik yapmak suçlamasıyla siyasi bir dava olarak sürdürülüyor.

Devrimci ve komünist örgütlere yönelik baskı, yasaklama ve saldırılar emperyalist devletlerin kendi hukuklarını da hiçe sayarak, uşakları TC devletine ve faşizme açık desteği olarak görülmektedir.

Uluslararası bir operasyonla 15 Nisan 2015 tarihinde Almanya, İsviçre, Fransa ve Yunanistan'da yapılan tutuklama operasyonu sonucu 10 devrimci ve komünist tutuklanmıştı. 17 Haziran 2016 tarihinden bu yana sürmekte olan davada bu zamana kadar 200'ün üzerinde duruşma gerçekleştirildi.

ALMANYA- 25 Haziran 2019 tarihinde görülmekte olan TKP/ML davasının duruşmasında, 3 devrimci Dr. Banu Büyükcavcı, Dr. Sinan Aydın ve Sami Solmaz "izinsiz Almanya dışına tatil amaçlı çıktıkları" gerekçesi ve bazı senaryo iddialarla yeniden tutuklanmışlardı.

Tutuklanmalara karşı devrimci, demokrat kamuoyunun protestosu ve avukatların itirazları üzerine iddia edilen gerekçelerin "boş ve uydurma" olduğuna "kanaat" getiren Senato, bugün 3 devrimciyi, serbest bırakma kararı verdi.

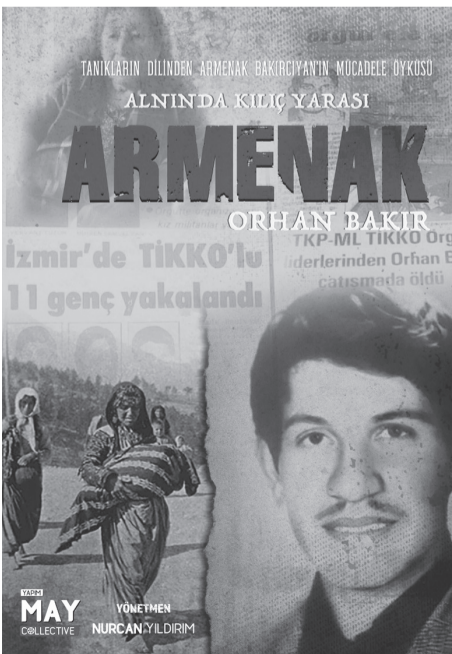
Ayrıca Münih Yüksek Eyalet Mahke-

mesi Basın Sözcülüğü tarafından basın ve medya kuruluşlarına yollanan açıklamaya göre, duruşma tarihlerinin 1 Nisan 2020 tarihine kadar uzatıldığı bildirildi.

Münih'te sürmekte olan, kamuoyunda "Münih Komünistler Davası" olarak bilinen TKP/ML davasının duruşma süresi 63 duruşma günü daha devam edecek şekilde, 1 Nisan 2020 tarihine kadar uzatıldı.

Alman devletinin hukuksuzlukla dolu olarak sürdürdüğü, esas politik bir dava olan TKP/ML davasının duruşmalarına katılarak, tutsakları sahiplenme duyarlılığına devam edil-

"Alnında Kılıç Yarası Armenak- Orhan Bakır" belgeselinin fragmanı yayınlandı

HABER MERKEZİ- Mayıs Kolektif tarafından yapılan belgesel, TKP/ML kadrolarından Ermeni milliyetine mensup, 13 Mayıs 1980'de Karakoçan'da ölümsüzleşen komünist Armenak Bakır'ın (Orhan Bakır) mücadelesini ve yaşamını konu ediyor.

Nurcan Yıldırım'ın yönetmenliğini yaptığı "Alnında Kılıç Yarası Armenak/Orhan Bakır" belgeselinin galası 5 Ekim 2019 Cumartesi günü Almanya'nın Köln kentinde gerçekleştirilecektir.

"Armenak dördüncüsü, Diyarbakır'da doğdu. Cumhuriyet ilkokulunda okudu. İyi bir öğrenciydi. Yazları

babasının yanında çalışırdı, bazan da rahmetli terzi Melkon'un yanına çıraklığa verirdik. İlkokulu bitirdi, 12 yaşında oradan çıktı İstanbul'a... İstanbul'da okula kaydettik..." diye anlatıyor annesi Orhan Bakır'ı, yani Armenak'ı.

TKP/ML üyesi, Ermeni milliyetine mensup, 1953 doğumlu olan Orhan Bakır, 13 Mayıs 1980'de Elazığ Karakoçan'da polisle girdiği silahlı çatışmada şehit düştü.

Köylülerin Ali Ağa dedikleri Orhan Bakır halkın yüreğinde efsaneleşerek ölümsüzleşti.

Mayınlar temizlenmiyor: Toprağa gömülü 1 milyondan fazla mayın tehlike saçıyor

HABER MERKEZİ- İçişleri Bakanlığı verilerine göre, 1984-2009 yıllarında mayınlar ve patlayıcı maddeler nedeniyle 1269 kişi yaşamını yitirdi, 5091 kişi de yaralandı. Dersim'de Ayaz ve Nupelda Güloğlu kardeşlerin toprağa askeri mühimmatın patlaması sonucunda hayatını kaybetmesi, toprağa gömülü patlayıcı ve mayınları yeniden gündeme getirdi.

İçişleri Bakanlığı verilerine göre, 1984-2009 yıllarında mayınlar ve patlayıcı maddeler nedeniyle 1269 kişi yaşamını yitirdi, 5091 kişi de yaralandı. Mayınsız Bir Türkiye Girişimi'ne göre ise, toprağa gömülü 1 milyondan fazla mayın var.

Dersim'in Ovacık ilçesi Bilgeç köyü Çakılıyayla mezrasında 15 Temmuz'da meydana gelen askeri mühimmat patlamasında Ayaz (8) ve Nupelda (4) Güloğlu kardeşler yaşamalarını yitirdi. Cismi henüz belirlenemeyen bir patlayıcı nedeniyle can veren kardeşlerin ölümüyle birlikte gözler yeniden toprağa saklı mayınlar ve benzeri patlayıcılara çevrildi.

TC'nin daha olay yaşandığı anda yaptığı manipülasyonlara karşı HPG Basın İrtibat Merkezi (BİM) Ayaz ile Nupelda Güloğlu kardeşlerin yaşamını yitirmesi olayına ilişkin açıklama yaparak, "Faşist TC devleti yıllardır bu yaylalara gelen bölge halkını korkutup sindirilerek bu alanları insansızlaştırmaya çalışmaktadır.

Kürdistan'ın birçok yerini savaş alanına çeviren işgalci TC ordusu yaptıkları işgali ve katliamları meşru kılmaya çalışarak işgal kapsamalarını daha da genişletmek istemektedir" dedi.

Rantın Adı: "İmar Barışı"

24 Haziran 2018 seçimleri öncesinde birdenbire gündeme gelen "imar affı" uygulaması, AKP'nin iktidara geldiği günden bu yana izlediği sermaye/rant devşirme, seçim malzemesi vb. politikalarının bir devamı olduğu gibi askıda kalan hemen her "projesindeki" tıkanmayı böylece aşma ve "Kentsel Dönüşüm" politikalarında daha kesin sonuçlar alma amacını da taşımaktadır. İmar affı uygulaması ile kriz koşullarında gelir kaydetmenin yanı sıra siyasi güç yeniden üretilmeye çalışılmış; sermaye gruplarının -bu projelerin birçoğu için hukuka aykırılık ve yıkım kararı olduğunu ve aynı zamanda para cezaları kesildiğini de belirtmek gerekir- inşaat projelerine "çare bulunarak" sermaye çevreleri ile ilişkiler güçlendirilmiştir. Kaçak yapıları olan mülkiyet sahiplerinin bireysel çıkarlarının devamlılığı adına iktidarın sürekliliğine rıza göstermesi sağlanmaya çalışılmıştır.

def alındı. Yine ülke genelinde meralar, otlaklar, kıyılar, su kaynakları, yaylalar, dereler için de uygulanan bu politikayla tüm yaşam alanları yağma ve talana açılmıştır. Aynı zamanda tapu vaatleriyle şekere bulanmış halde sunulan "Kentsel Dönüşüm" politikası, emekçilerin yıllardır barikatlarda kavgasını verdiği barınma hakkının gaspıdır ve ekonomik kıskaç tehdidi ve tehlikesi altında emekçi halkı ömür boyu borç yüküne mecbur bırakmayı, -ekonomik saldırıyı daha da yaymayı- sağlamaya yaramaktadır.

Başta sermaye birikimi elde etmek

kunun adayı Binali Yıldırım tarafından dile getirilmiş olmasının, hakim sınıf klikleri arasındaki rekabetle ve bu bağlamda; diğer kliğin adayı olan Ekrem İmamoğlu'nun kazandığı ivmeden doğan korkuyla ve kaygıyla doğrudan ilişkili olduğu görülmektedir: İşçi-emekçilerin barınma sorununu kendileri ürettikleri halde sürekli çözüm vaatleri sıralayan ve hemen her seçim döneminde bu vaatlerle halkı kendi gerici iktidarlarını tahkim etmek için kendilerine yedeklemeye çalışan burjuva-feodal partilerin alışıldık bir yöntemidir.

Beylükdüzü Belediye Başkanlığı dö-

kompleksi, hastane, otel ve benzeri yapılar, enerji üretim tesisleri, iskele, liman, tersane, istinat duvarı, dolgu alanı, havuz, spor sahaları ve benzeri bina niteliğinde olmayan yapılar" olarak açıklanmıştır. "Kurgulanan başvuru sisteminden de anlaşılacağı üzere, bu yasal değişikliğin amacı, 1980 sonrası değişen imar aflarının kapsamını bir adım daha öteye taşıyarak, tümüyle sermaye çevrelerinin çıkarına hizmet etmek ve onların her türlü projelerine ilişkin usulsüzlükleri meşru kılmaktır." (TMMOB) Ayrıca "Kentsel Dönüşüm" politikalarının da taşeronluğu üstlendirilen TOKİ ve özel inşaat firmalarına alıcı kitleleri yaratılacaktır. Özetle TMMOB'un da açıklamalarının devamında ifade ettiği gibi "imar affı yoluyla kaçak yapıların kayıt altına alınarak sermaye ve finans sektörüne ekonomik bir değer olarak katılması, alım satımın yolu açılarak kredi veren kuruluşlara ürün olarak sunulması" söz konusudur.

Egemenler, ülke çapında bütünlüklü bir yağma politikasına girişmeye eskiden beri heveslenmekteydi ancak hem buna rızalık üretme kabiliyetleri hem de sermaye kliklerinin ekonomik birikimleri bu alana açılmakta yetersizdi. Buna rağmen 1948'den beri 14 kez "imar affı" çıkarılmış olması, imar başlığı altındaki aklımıza gelebilecek her tür konunun, devlet ve onun dayandığı burjuva-feodal sınıflar ve onların çıkarları açısından ne denli kayda değer(!) olduğunu göstermektedir. Ve nihayetinde Marmara Depremi'yle birlikte Van Depremi (2011) baha ne edilerek bu politikalar AKP eliyle hızlandırılmış, hakim sınıf kliklerinin hepsi de bunda pay sahibi olmak için kolları sıvamışlardır.

Önce, "Kentsel Dönüşüm" adı altındaki saldırı politikasıyla kentlerde rant vadeden bir çok bölge, riskli alan ilan edildi ve buna benzer uydurma bahaneler ileri sürülerek he-

amacıyla yürütülen bu saldırılar, bugün de yine bir "af/barış" argümanı altında devreye koyulmuş ve 18 Mayıs 2018 tarih ve 30425 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 7143 sayılı "Vergi ve Diğer Bazı Alacakların Yeniden Yapılandırılması ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun" ile 3194 sayılı İmar Kanununa eklenen Geçici 16. Madde ile yürürlüğe girmiştir. Yapılan düzenlemede, son başvuru tarihinin 31 Ekim 2018 olarak belirlenmesine rağmen daha süre dolmadan süre uzatma yönünde sinyaller verilmeye başlanmış; ilk olarak 2018 yılı Aralık ayı sonuna uzatılmıştır. Ardından 2019 yılı 30 Haziran'ına ve "son olarak" da 31 Aralık 2019' a kadar uzatıldığı açıklanmıştır.

DEVLETİN "AF LÜTFU" HALK İÇİN DEĞİL RANT İÇİN'DİR!

Bu sürecin yerel seçimler öncesine getirilmesinin, AKP-MHP faşist blo-

nemindeki uygulamalarından ve ticari ortaklıklarından inşaat sektörünün içinde olduğu ve bu kapsamda AKP'yle de proje ortaklıkları yaptığı bilinen Ekrem İmamoğlu'nun seçim vaatlerinde ve seçim sonrasında açıklamalarında aynı politikanın başka argümanlarla sunulduğunu görüyoruz. Bu politikalar ister "af" ister "demokratik-katılımcı dönüşüm" veya "barış" olgusu adı altında olsun hiç bir zaman halkın çıkarına olmamıştır. Bu politikalar sadece siyasi temsilciliklerini yaptıkları hakim sınıfların çıkarına ve onlara yeni rant alanları açma amaçlıdır. Öyle ki, Yapı Kayıt Belgesi verilmesine ilişkin Usul ve Esaslar Tebliğinin "Yapı kayıt belgesi bedeli ve ödenmesi" başlıklı 5. Maddesinde af kapsamındaki yapı nitelikleri; "tarımsal amaçlı basit binalar, 1-2 katlı binalar ve basit sanayi yapıları, 3-7 katlı binalar ve entegre sanayi yapıları, 8 ve daha yüksek katlı binalar, lüks binalar, villa, alışveriş

işçi sınıfı ve emekçiler açısından bu tür uygulamaların sınıfsal çıkar anlamında bir karşılığı olmamıştır, aksine sorunun üremesine kaynaklık edenler çözüm aldatmacalarıyla kendi krizlerini aşmak adına yaşam alanlarımızı daha fazla yağma, talan ve ranta açmaya devam etmektedirler. Emekçiler açısından çözümden bahsedilecekse, bunun yolu; ekonomik/reformsal nitelikteki barınma mücadelesinin, sınıfın iktidar sorunu ve siyasi iktidar mücadelesine yönelerek gerçekleşeceğidir. Bu noktada kitle inisiyatifinin açığa çıktığı öz örgütlenmeler, kooperatifler vs. ile de mücadele geliştirilebileceği gibi bu alanlardaki mücadele pratiği ve kitlesi, her tür gerici etkilenmelerden arındırılarak bağımsız eyleme/eylemciye dönüştürülmeli ve sınıfın iktidar mücadelesindeki olmazsa olmazı örgüt saflarına çekilmelidir.

Hakim Klikler Arası Savaşa Proleter Bakış Açısı-II

Proleter bakış açısından bir parantez de Kürt Ulusal Hareketi'nin (KUH) izlemiş olduğu politikaya açmak yerinde olacaktır. KUH'un baskının kırılması, son süreçteki saldırıların püskürtülmesi ve "AKP faşizminin geriletilmesi" gibi "politik manevra" kapsamında CHP ile ittifaka yönelmesinin kendilerince "anlaşılır" bir yanı vardır. Fakat şu an Rojava, Afrin ve T. Kürdistanı'na yönelik savaşı sürdüren kesim CHP'nin temsil ettiği klikten azade değildir. İkincisi "AKP'yi geriletmek" söylemiyle Kürt halkı üzerindeki baskının biteceği algısını yaratmanın, Kürt halkı üzerinde kırıcı ve yıpratıcı etkisi olacağı da görülmelidir. Daha önemli olanıysa uzun süredir HDP'nin izlemiş olduğu liberal çizginin devam ettirilmesidir. Bu çizginin, politik bilinci ve mücadele direnci yüksek olan Kürt halkını apolitize ettiğinin altı çizilmelidir. Bu kapsamda CHP ile düz ovada siyaset yapmanın kayıplarının kazanımlarından fazla olabileceği, liberalizmin aşındırıcı ve geriletici niteliği emarelerini ulusal mücadeleden genel seyrinde göstermektedir.

Diğer yandan Türkiye Devrimci Hareketi (TDH) bileşenlerinin dergi sayfalarındaki kimi tanımlamalar, hakim klikler arası çelişkide nasıl konumlandığına dair fikir vermektedir. "Saray faşizmi", "İslami faşizm", "dinci gericilik" gibi tanımlar doğrudan AKP'yi hedef alan, dolayısıyla AKP'yi sistemin kendisiyle özdeşleştiren tanımlardır. "İslami faşizm", "dinci gericilik" gibi nitelermeler sınıfsal nitelermeler olmadığı gibi AKP'nin sınıfsal niteliğinin de üstünü örtmektedir. AKP'nin uyguladığı faşizm AKP'nin değil devletin politikasıdır ve AKP'yi değil devleti karakterize eder. Sınıfsal tahlilde AKP ne kadar saraycı, İslamcı, dinci ise CHP de o kadar saraycı, İslamcı ve dincidir. Politik süreci analiz için kullanılan bu tanımların CHP'nin söylemleriyle benzerlik göstermesinin ve Marksist devlet teorisine aykırı olduğunun da altı çizilmelidir.

KUH için "anlaşılır" olan, kendisini devrimci-komünist olarak gören politik özneler için anlaşılır değildir. CHP ile değil ittifak onun politik çizgisine dahi yanaşmak, düzenin sömürü çarkına su taşımaktır. Sınıfsal ve ideolojik olarak CHP'yi AKP'den ayıran temel hiçbir olgu yoktur. Hakim klikler arası çelişki nedeniyle CHP ilerici-demokrat bir parti olarak algılanmaktadır. Yerel seçimin kazanılmasına duyulan

"sevinç" bu durumu daha bir açığa çıkarmıştır. CHP'ye dair oluşan bu yanılginın maddi zeminini Kaypakka-ya yoldaş bilimsel bir analizle ortaya koymuştur:

"Hakim sınıflar içindeki mücadele, sınıldığı gibi, iktidarı elinde tutan milli burjuvazi ile komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının arasında cereyan etmiyordu. Esas olarak, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iki kanadı arasında cereyan ediyordu. Milli karakterdeki orta burjuvazi, bu kanatlardan birinde ikincil

bir güç olarak yer alıyordu. Bu noktanın kavranması, gerek dünün gerek bugünün açıklanmasında son derece önemlidir. CHP'ye nispeten ilerici bir karakter kazandıran şey, onun içinde başından beri sosyal bir güç olarak mevcut olan fakat partiye hakim olmayan bu milli karakterdeki orta burjuvazidir...."

Bugün hakim sınıflar arasındaki çelişki komprador burjuvazinin iki kanadı arasında cereyan ediyor. Artan oranda orta ve küçük burjuva kesim CHP'ye yedeklenmiş durumdadır. Bu kesimin burjuva demokratik talepleri CHP'ye "ilerici-demokrat" payesinin biçilmesine neden oluyor. Fakat CHP'ye yön veren, önderlik eden esas düşünce egemen sınıfın, komprador burjuvazininindir. Dolayısıyla CHP sınıfsal olarak ilerici değil gericidir. Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın devrim isteği ve ihtiyacını, hak-hukuk edebiyatıyla komprador kapitalizmin çıkarları için kullanan karşı-devrimci bir partidir.

AKP karşıtlığı geldiği aşama itibariyle iki farklı anlam taşıyor. Birincisi işçi sınıfı ve ezilen kesimlerin biriken öfkesinde açığa çıkan sistem karşıtlığıdır. İkincisi CHP'nin söylem ve pratiğinde

somutlanan iktidar dalaşdır. CHP bir yandan temsilcisi olduğu hakim kliği iktidar yapmak için çabalarken diğer yandan ezilen kesimleri ve onların bir araya geldiği örgütleri sistem içine çekmektedir. CHP'nin geniş kitlelerdeki AKP karşıtlığını, kendi AKP karşıtlığı ile birleştirme çabası onun karanlık ve kanlı tarihinin üstünü örtmeye yetmez. CHP'nin tarihi işçilere, köylülere, Alevilere, kendi tabanını gördüğü kesimlere, Kürt ulusuna, devrimci ve komünistlere kanlı ve kapsamlı saldırılarla doludur. T.C.'nin kuruluşundan itibaren işçilere köleli-

ği, köylülere jandarma dipçliğini, Kürt ulusuna imha, inkar ve asimilasyonu, Alevilere baskıyı reva gören CHP'den başkası değildir. 70'lerin devrimci yükselişini önlemek için yine CHP başrolü üstlenmiştir. Yeminli faşist A. Türkeş "komandolarıyla" katliamlar yaparken '77 1 Mayıs ve Maraş katliamlarında CHP yönetimdedi. 1990'ların başında yükselen devrimci dalganın önünde bu kez SHP adıyla vardı. '90'lı yıllarda Sivas Madımak'ta ve T. Kürdistanı'ndaki katliamlarda da bugünün "solcu" partisi CHP (SHP) vardı.

CHP'nin sınıfsal-ideolojik konumuna, kanlı tarihine rağmen devrim ve sosyalizm iddiasında olanların CHP'ye yanaşıp ittifak kurmaları kabul edilebilir bir durum değildir. AKP karşıtlığı adına yapılan her türlü birliktelik fırsatlardan yararlanma değil, tasfiyeci sürecin girdabında eriyip gitmektir. Subjektif güç olarak nitelendirdiğimiz politik öznelerin sınıf mücadelesi içinde genel durumunu göz önüne aldığımızda bu eriyişi görürüz. Göreceli olarak gerilemenin yaşandığı günümüzde "solcu" görünümü düzen partileriyle bir araya gelmenin başka bir anlamı yoktur, olamaz da.

Hakim klikler arası çatışma dönemle-

ri devrim mücadelesi açısından yeni olanaklar yaratır. Bu çatışma dönemlerinde hakim sınıfların gücü zayıflarken, emekçi ve ezilen kesimlerde de irili ufaklı hareketlenmeler güçlenme eğilimi gösterir. Mesele politik öznelerin bu fırsatlardan nasıl yararlanacağıdır. Somut pratikte ÖDP, BHH, TKP, Halkevleri, EMEP, DİSK, KESK, TMMOB gibi parti, sendika ve odalar CHP'ye yedeklenmiştir. Komprador burjuvazinin bir kliğinin çıkarına meydanlarda bayrak sallamaktadırlar.

Proletarya Partisi'nin Kemalizm karşısındaki duruşu net olduğu gibi iki Kemalist düzen partisi AKP ve CHP karşısında da ideolojik duruşu nettir. Sağa ya da sola sapmayacak derecede Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) teorisine sahiptir. Hakim klikler arası çatışmada Kaypakka-ya yoldaş Proletarya Partisi'nin pratik politikasının hatlarını bilimsel analizle çizmiştir. Şöyle der önder yoldaş; "Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket, ikisini de düşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder; ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için, bunların birbirine göre durumunu iyi tespit eder, en gerici olanı tecrit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasındaki düşmanlık çizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz. Bilir ki, hakim sınıflar arasındaki bu boğuşma her an halka karşı bir birleşmeye dönüşebileceği gibi, bugün en gerici olan kliğin yerini, yarın diğeri de alabilir."

AKP gericiliğini görüp CHP gericiliğini görmeyenleri bekleyen hazin son tam da böyle olacaktır. Nitekim 1950'lerde Demokrat Parti gericiliğine karşı CHP bugünkü gibi "ilerici" ve "demokrat" pozlarındaydı. Bu dönemki CHP'nin misyonunu İsmet İnönü (dönemin CHP Genel Başkanı) "sola duvar çekmek" olarak net biçimde özetlemiştir. Bugün açısında da durum aynıdır. MLM'ler, Kaypakka-ya yoldaşın vurguladığı gibi "diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir" ederek işçi sınıfını, emekçileri ve ezilenleri uyarmalı, halkın haklı tepki ve öfkelerini devrime kanalize etmelidir.

Devrimci Sorumluluktan Uzaklaşma, Taviz Kültürü ve Munzur Festivali

Egemenlerin baskı, sindirme, gözaltı ve tutuklama terörü, işçi ve emekçilerin en ufak hak arayışına yönelik saldırıları gün be gün boyutlanarak artmaktadır. Bu fiziki ve ideolojik saldırıları karşılayamayanlar reformizm rüzgarlarına kapıldı ve bu rüzgar devrimci kurumları da ciddi oranda etkiledi. “Rüzgar değil, yelken belirler yönü” sözü devrimci kurumların rüzgara karşı durma ve kendi yönünü belirlemede yaşadığı sıkıntıyı ortaya koymaktadır. Devrimci kurumlar hakim sınıflara yönelmek, kazanılmış mevzileri korumak yerine egemenlere tavizler vermeye başlamakta hatta devrimci çizgide ısrar edenleri türlü laf cambazlıklarıyla boşa düşürmeye çalışmaktalar.

Uzunca bir süredir örgütlediğimiz, katıldığımız, desteklediğimiz birçok eylem, etkinlik ve mitingde hem

devletin saldırısına tanık olmaktayız hem de devrimci kurumların bu doğrultuda tavizkar duruşlarına... Eylem ve miting öncesi yapılan toplantılar “izinli” miting veya eylem tartışmasına dönüşmekte, yapılacak olan eylemin niteliği, amaçları ve halk nezdinde yansımaları göz ardı edilmekte, valilikten “izin” almak gibi kısır bir tartışma içerisine hapsedilmektedir. Newroz, 1 Mayıs, 8 Mart gibi gündemler dahil olmak üzere içi büyük oranda boşaltılan birçok miting ve eyleme tanık olduk. Devlet güçleri tarafından yapılan onursuzca aramalar, yasaklanan flama ve bayraklar, keyfi gözaltılar, mitingin gerçekleştirileceği alanın tecrit edilerek halktan soyutlanması gibi bir dizi yaklaşımla karşı karşıya kaldık. Buna tavır geliştirenlerin önü ise “sorun çıkmasın”, “kargaşa yaratmayalım”, “mitingimizi sorun çıkmadan sonlandıralım” denilerek kesildi.

Böylesi miting, eylem ve etkinlikler gerçek amacına hizmet edemeden sonlanıyor ve halkta moralsizliği, pasifizmi güçlendiriyor. Oysa eylem ve mitinglerin amacı geniş kesimleri de bu alanlara katmak, onlara bilinç taşımak, onlarda mücadele ruhu ve özgüvenini geliştirmektir.

Devletin devrimci kurumları sistem içi kulvarlara çekme, devrimci değerleri ve kültürü dejenere etme, yapılan eylem ve etkinlikleri yasaklamasa dahi içini boşaltma saldırıları yoğunlaşırken buna tavır gösteren, sistem içi kulvarlara çekilmeyip direniş ruhunu yükselten kurumlara yönelik saldırıları da yoğunlaşıyor. Bu saldırılara en çok maruz kalan kurumlardan biri de Partizan’dır. Devlet tarafından birkaç yıldır kurumumuza, onu temsil eden isim ve görsellere sistemli bir engelleme saldırısı gerçekleştirilmektedir.

Gerek Dersim yerel seçim sürecinde gerekse de diğer illerde gerçekleştirilen birçok eylem ve mitingde egemenlerin İbrahim Kaypakkaya ve Partizan korkusu kendini bir kez daha fiili saldırılar, yasaklamalar ve engellemeler biçiminde kendini gösterdi. Öyle ki birçok durumda Partizan flamalarına ve pankartlarına “özel talimat var” denilerek zorla el konulmuş, kimi zaman flamayı taşıyanlar gözaltına alınarak tutuklanmıştır.

Tarihimizde böylesi onlarca saldırının tanığıyız. Bu saldırılar bizleri geçmişte yıldırmadığı gibi şimdi de yıldıramayacaktır. Egemenler rolünü oynamaktadır, biz de öyle. Önemli olan dostlarımızın bu tür durumlar karşısında gösterdiği tavırdır. Ne yazık ki söz konusu tavırların çoğu kez devrimci dostluğun gerektirdiği sorumlulukları taşıdığını söyleye-

meyeceğiz. Devrimci-demokratik birçok kurum tavır geliştirmek, dayanışmayı büyütmek yerine eylem, etkinlik ve mitinglerde “sorun çıkmasın” diye Partizan’a yönelik saldırılara sessiz kalmış, görmezden gelmiş ve yine bu doğrultuda Partizan adının çoğu yerde geçirilmesinden çekince duyar hale gelmişlerdir.

19. MUNZUR KÜLTÜR VE DOĞA FESTİVALİ VE DEVRİMCİ DUYARLILIK SORUNU

Dersim’de bu yıl 19.’su düzenlenen festival programı hazırlanırken Partizan’ın ilk toplantıdan sonra festival toplantılarına katılımda gösterdiği eksiklik program şekillendirilirken Partizan’a ve ilk toplantıda sunduğu önerilere kayıtsız kalma tutumuna dönüşmüştür. Bunun üzerine festivali resmi ayakta organize eden iki kurumla (Dersim Belediyesi ve DE-DEF) çeşitli görüşmeler gerçekleştirilerek programa dair Partizan’ın talepleri iletilmiş ancak bu talepler çeşitli gerekçelerle reddedilmiştir. Oysa söz konusu eksiklikleri telafi etmek için halen yeterli zaman vardır ve bu zaman

diliminde dahi Partizan’ın programa aktif katılımı sağlanabilirdi. Ancak buna dair en başta bir duyarsızlık ve isteksizlik kendini göstermiştir. Aynı sorun ilçe festivallerinin programının düzenlenmesinde de kendini göstermiş, kurumumuza duyuru yapılmaksızın bu programlar şekillendirilmiştir. Kuşkusuz böylesi sorunlarla karşılaşmamızda başta da belirttiğimiz gibi toplantıların takibi ve temsiliyet konusunda kendi örgütlülüğümüz içerisinde yaşadığımız eksiklik etkili olmuştur. Ancak bu eksikliğin Partizan’a festival programlarında alan açmamanın adeta bu durumdan memnun kalmanın bir bahanesine dönüşmemesi gerekirdi. Bu konuda duyarlı olmak en başta devrimci sorumluluğun bir gereği ve Dersim’de devrimci-demokratik güçlerin yürüttüğü mücadelenin bir ihtiyacıdır.

Munzur Kültür ve Doğa Festivali’nin ilk örgütlenmesinden bugüne ne tür baskılarla karşılaştığı, hangi

zorluklar göğüslenerek festivaller gerçekleştirildiği ve bu konuda Partizan’ın da aktif öznesi olduğu hangi bedeller ödendiği biliniyor. Devlet, valisi eliyle üç yıldır halkın festivalini yasaklamakta ve Dersim’e dönük saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Böylesi bir süreçte halk güçleri içerisinde herkesin herkese ihtiyaç duyduğu, dayanışma ve ortaklaşmanın geliştirilmesi gerektiği açıktır. Devletin bugün doğrudan veya dolaylı olarak kayımdan geri alınan Dersim Belediyesi’ne tehditler savurduğu; Dersim isminin faşist bir saldırı kampanyasına dönüştürüldüğü koşullarda olduğu gibi festival koşullarında da devrimci-demokra-

küçük hesaplara teslim olunmaktadır. Devrimci kurumlar etkin oldukları her yerde özellikle devletin saldırılarının kapsamlı ve çok yönlü olduğu Dersim gibi bir coğrafyada halkın devrimciler etrafında en geniş birlikteliğini sağlamak ve bunun için devrimci kurumlara alan açmak, onların destek ve katılımını açığa çıkarmak gibi bir misyona sahiptirler. Böylesi bir tutum ortak düşmana karşı mücadeleyi güçlendireceği gibi halka güven aşılacaktır.

Özellikle Dersim’de devletin Partizan ve Kaypakkaya’ya ‘özel’ faşist ve keyfi yasakları dostlarımızın bilgisi dahilindedir. Partizan’a özel bu saldırılar birçok yerde faaliyetlerimizi

19.’su düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali’nin organizasyonu sürecinde de geçerlidir. Dostlarımız Partizan’ın ismini, flamasını, faaliyetlerini ve festival programına aktif katılımını kendileri ya da festival için bir ‘sorun’ olarak algılamak yerine bu konuda daha duyarlı olmak, dayanışma göstermekle yükümlüdürler. Bu yükümlülük devrimci iddianın kendisinden ve tekrar belirtmek gerekirse devrimci kurumlar arası dostluk anlayışından ileri gelmektedir.

Her türlü eylem ve etkinliklerde olduğu gibi Munzur festivallerinde de “ne olursa olsun” etkinliği gerçekleştirerek, bunu “sorunsuz” hallet-

meye çalışmak, devlet veya vali nezdinde “izin” kaygısı gütmek devrimci bir iddia ve tutumdan beslenmektedir. Devrimci ilke ve değerlerimizi yeterince savunmadığımız ve geliştiremediğimiz, halka karşı devrimci sorumluluklarımızı yerine getiremediğimiz her durumda gelişen şey kimliksizleşme, pasifizm ve reformizm olacaktır. Bu şartlarda nicel olarak geliştiğimizi zannettiğimiz her yerde aslında gelişen ve güçlenen

hedeflemekte, ajitasyon-propaganda çalışmalarımızın önüne faşist engeller çıkarılmaktadır. Devrimci dostluk anlayışı devrimci bir kurumun karşılaştığı bu saldırı ve engellemelere karşı yan yana durmayı ve bu saldırıyı püskürtmede ortak mücadele sorumluluğu taşımaya gerektirmektedir. Kuşkusuz kurumumuz bu saldırılara boyun eğmeyecek ve her alanda mücadelesini kesintisiz sürdürmek için bedel ödemekten kaçınmayacaktır. Ancak açık ki bu tür saldırılar bir kuruma ‘özel’ bir yönetime dönüşse de saldırının içeriği tüm devrimci kurumları bağlamakta ve hedeflemektedir. Mücadeleden ödün verildiğinde, devrimci bir kuruma dönük saldırı salt o kurumun sorunu olarak görüldüğünde söz konusu baskı, yasak ve engellemelerin sınırı olmadığı, devrimci faaliyetin tümünü hedeflediği devrimcilerin ortak tarihsel deneyimiyle bilinmektedir. Eleştirdiğimiz yanlış tutumlar karşısında bu ortak devrimci doğruların hayata geçirilme ihtiyacı

faşizmin tahakkümü; kuralları, ideolojisi ve hukukudur. İçi boşaltılan ise devrimci mücadele ve devrimci değerlerdir. Sistem bizi iki yoldan birini tercih etmekle karşı karşıya bırakmaktadır. Ya haklılık ve meşruluğumuzdan aldığımız güçle bedel ödemek pahasına direnecek ve devrimci mücadelede ısrar edeceğiz ya da kimliksizleştirilerek etkisiz kılınacak ve sisteme yedekleneceğiz.

Munzur festivalleri ilk olarak devletin en yoğun saldırılarının olduğu; faşist abluka ve ambargoların, işkence, katliam ve “faili meçhullerin” yaşandığı, Dersim’e girişlerin dahi yasaklandığı koşullarda en başta devrimcilerin iradesi, çabası ve fiili-meşru mücadelesiyle yaşam bulmuş, tüm baskılara ve ödenen bedellere rağmen halkın bir mevsimine dönüştürülmüştür. Söz konusu geri kaygı ve tutumlar en başta Munzur Kültür ve Doğa Festivali’nin temel amaçlarına ve ruhuna aykırıdır.

MİLİTAN DEVRİMCİLİK İÇİN; SINIFSALLIĞA

Komünist Partisi telafisi zor kayıplar atlatarak, bir kez daha yetersizlikleri ve yetmezlikleri aşma iradesi ortaya koyarak yaşanan zorlukları ve güçlükleri aşmıştır. Tüm sorunlarımızın bağı ve bütünlüğü birbirinden koparılmadan güçlü bir enerji ve çabayla yönelim netleştirilmiş, günün önümüze çıkardığı görev ve sorumluluklar üstlenilmiş, tarihsel hedeflerimizden kopmadan değerlendirilerek net ve sarsılmaz bilinç korunmuştur. Siyasal mücadelenin karşımıza çıkardığı genel ve güncel tüm sorunlarımız bu hedefler üzerinden ele alınmış, MLM ideolojik temelleri üzerinden artan devrimci azim ve kararlılıkla YDD (Yeni Demokratik Devrim) yürüyüşü kalınan yerden devam etmektedir.

Lenin yoldaşın söylemiyle “ülkelerin kendi tarihi koşullarıyla sıkı sıkıya ilintili, kendine özgü koşulları içinde kendi somut tarihi çözümünü bulacağı, yıllar sürebilecek, kesintisiz ve soluksuz uğraşımız”ın bizdeki çözüme dair formülü Uzun Süreli Halk Savaşı'dır. Kuşkusuz çözüme dair sorumluluk ve bu sorumluluğa dair ideolojik siyasi örgütsel askeri önderlik tüm temel tarihsel çelişkiler çözümlene dek Komünist Partisi'nin, onun komünist kadro ve savaşçıların omuzlarında olacaktır. Sorunların çokluğu ve çokluğa paralel "farklı" çözümleri olsa da çözüme dair esasta iki yol, iki yöntem vardır. İlki; "yaşama karşı, düzene karşı, sürekli atak halde olmayan, ona saldırmayan, saldırmak için donanmayan" (M. Demirdağ) zorlukların çözerek savurduklarının tercih ettiği her renkteki, "lafta" devrimcilerin yoludur. İkincisi ise her koşulda davalarına ve ilkelerine bağlı kalarak müdahale eden, yaratan, dönüştüren, yönlendiren, partilerinden, politikalarından ve çizgilerinden ne kadar sancılı, zorlu olsa da sınıfın ve ezilenlerin maddi silahlarını sınıfa ve ezilenlere taşıyarak ideolojik silahlarla onları buluşturma iradesini kuşanan, egemen sistemi yıkmak ve yeni bir dünya yaratmaya inanmış 'savaşçı ve militan bir parti' ve onunla yoldaşlaşan gerçek devrimcilerin yolu.

KP gerçekleştirmiş olduğu 1. Kongresi aracılığıyla devrim iddiasına uygun olarak faaliyetçilerinden gelişim ve

Yaşamımızın her alanı ve anının bir direniş ve sınanma alanı olduğu bilinciyle hareket etmek gerekmektedir. Hayatın gündelik akışı içinde düzenle, onun dayattığı kimliklerle, ideolojiyle, değerlerle, kültürle, ahlakla kesintisiz bir hesaplaşma ve mücadelenin olmadığı yerde çözülüp saflardan savrulmak için faşizmin zoru ve kurumlarına her zaman gerek kalmaz. Bu anlamıyla en büyük sınanma ve direniş alanı esasen yaşamın kendisi olmaktadır. Öncü örgütlülüğün rolünü yadsımadan yaşamı örgütlemesi devrimci militanın hem kendisini hem faaliyetini örgütlemesiyle eş anlamlıdır.

üretkenliklerine paralel; kongre kararlarını kolektif eyleme dönüştürecek, esas olarak Halk Savaşı'nın sürekliliğine denk bir şekillenişle parti ile bütünleşerek, sadece günün, anın ihtiyaçlarına cevap olmayı değil yarının ihtiyaçlarını örgütleyerek çözüm olacak militan savaşçı örgüt ve örgütçü yaratmayı yönelim olarak önüne koymuştur.

KP'nin 1. Kongresi'nin temel yönelimi olan bu yol ve yöntemin yaşamda karşılık bulması, yaratıcı bir devrimci siyasal faaliyet ve pratik çalışma içinde oluşarak çelikleşecek devrimimizin militan devrimci kimliğin yaratılıp yaygınlaştırılması ile mümkün olacaktır. Geçmişten bugüne yaratılan tüm devrimci birikim ve değerler sisteminin hem sahiplenen, hem yaratıcısı hem de onları koruyarak geliştirmenin biricik güvencesi olan KP'nin geleceğe yürüyüşünü başarıyla gerçekleştirebilmesi için her bir yoldaşın

buna uygun bir sorumluluk bilinci ile davranması ve kendi payına sonuçlar çıkarması büyük önem taşımaktadır.

"Zor zamanlar aklımızı başımıza getirmeli, parlak geleceğimizi görmeli ve cesaretimizi toplamalıyız." Mao Zedung

KP'nin andaki mücadele içerisinde yetersizlikleri, zorlukları diğer yandan çözmekle yükümlü olunan tarihsel sorunların kapsam ve genişliğinin bir aradalığının MLM'ler için anlaşılabilir herhangi bir yanı yoktur, olamaz. Komünistler kendisini de var eden sorunların kendisini yeniden ve tekrar üreteceğini, yetersizlikler, zaaf ve zafiyetlerin farklı renk ve tonlarda karşılıklarına sürekli olarak çıkabileceğini zaten bilip, kabul etmektedirler. Her şart altında dün gibi bugün de kalıcı çözüme kilitlenerek çelişkileri sömürücülere karşı ezilen emekçiler, düzene karşı devrim lehine çözüme sorumluluğu ve kararlılığını göstermek sadece komünistlere özgüdür.

Bu sorumluluk ve kararlılığa sahip olmayanlar, görmeyen, görmek istemeyenler, cesaret edemeyenler, devrimci ilkeleri bir kenara bırakarak sonuç üretme arayışlarına girenlerin varacağı noktanın yıkım ya da çürüme olacağını da tarihsel tecrübelerinden bilirler.

Sürekliliği olan faşizm ve onun her türlü saldırıları, kesintisiz devam eden savaş ve bu savaş içerisinde örgütlenen KP'nin 'savaşçı örgüt, militan devrimci yaratma' anlayışı dönemsel taktik bir yönelim olarak görülmemelidir. Böylesi bir anlayış ülke, parti ve savaş gerçekliğinden uzaklık onu anlamamaktır. Düzenin ortaya çıkarttığı tabloyu devrimci sonuçlara taşıyabilmek ancak sürekliliği olan 'savaşçı örgüt, militan devrimci yaratma' stratejik hedefinin başarıya ulaşmasına bağlıdır. Sorun böyle görülüp böyle kavrandığında tüm faaliyetçilerimizin ve faaliyetçilerimizin olduğu alanların sınıf düşmanlarımızla

DAYANIP, ATAK, İRADELİ, CESUR OLALIM!

savaşın sürdüğü alanlar olduğu bilinciyle hareket edilecek, faaliyetlerimiz ve faaliyetçilerimizin kolektif iradenin yönlendiriciliği ve etkin militan öznelere disiplinli, planlı çaba ve adımlarıyla parti bir bütün olarak savaş esasına göre şekillenecektir.

Her sorunun zora dayanarak çözüleceği ülkemizde savaşçı ve militan kimlik sadece düşmanla fiziki olarak karşı karşıya kalınan zeminler üzerinden alınan devrimci tutum(lar) olarak algılanıp, sadece o zeminlere eşitlenerek daraltılmamalıdır. Bugün, düzen içi arayışların güçlü olduğu, devrimci çizgi, ilke ve değerlerin adım adım terk edildiği, geçmişten bugüne oluşan devrimci örgütsel mirasın değişim adına unutturulmaya çalışıldığı, faşizmin siyasal temsilcilerine reformist aşınmışlığa denk güzelliklerin yapıldığı, mücadele edilen sömürü düzenini temellerinden yıkmak hedef ve programından kopularak onu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmek çizgisine yönelindiği koşullarda bulunuyoruz. Devrimci teoriye, devrimci programa, devrimci strateji ile taktiklere ve devrimci değerlere daha sıkı sarılarak devrimden kaçışlara karşı, devrimci iradeyi, iddia ve ısrarı sürdürerek tasfiyeciler çürüme ve yozlaşmaya tavır almak zorunludur. Kaypakmaya yoldaşımızın söylemiyle revizyonizmin batağına yuvarlanmaya mahkum kaçışları hazırlamak için inşa edilen köprüleri, çaba ve arayışlarını hedeflemek günümüz militan devrimciliğin en temel özelliklerindedir.

Devamla; devrimde ısrar ve iradenin temsilcisi Komünist Partisi'yle bütünleşerek ilke ve kurallarına bağlı kalmada, alınan kararların yaşam bulmada çaba ve ısrarın yanında, inisiyatif ve yaratıcılığıyla da somutu kavrayan, bu kavrayış sonucu sorumluluklar olarak mücadeleyi örgütleyen, sürecin öne çıkardığı sorunlara inisiyatif kullanarak çözümlerle katkıları sunulması hem savaşın sürekliliği hem de örgütsel disiplin ve ilkelerin yaşam bulması için büyük önem taşımaktadır. Bunlar da saflarımızda "militan mücadele çizgisini" ve "devrimci militan, savaşçı kimliğin" şekillenmesinin önkoşuludur.

Güçlü bir ideolojik-politik kavrayış,

buna uygun bir yaşam tarzı ve pratik, devrimci militan kimliğin temelidir.

MLM öncelikle verili durumun bütünlüklü ve devrimci bir eleştirisi, onun pratik-devrimci bir temelde aşılmasının öğretisidir. Bunun militan devrimci için anlamı düzenle bütünlüklü bir mücadele ve hesaplaşmadır. O halde kurulu düzeni bütünlüklü olarak karşısına alan, onun devrimci bir pratikle aşılmasını hedefleyen her devrimci öncelikle burjuva dünya görüşü ile çok yönlü bir mücadele süreci işletmek durumundadır. İçerisinde yetiştiği, kimliğinin şekillendiği burjuva toplumunun tüm alışkanlıkları, davranış biçimleri ve ilişkilerini kırıp atmanın önkoşulu tam da budur. Bu mücadelede başarılı ve istikrarlı olmanın yolu ise komünist dünya görüşü ile yani MLM ile donanmak ve onun devrimci yöntemine hakim olmaktan geçmektedir. Dolayısıyla sosyal pratiğimize MLM dünya görüşü ile yaklaşmadan, burjuva toplumundan kalan her ne varsa bu temelde hesaplaşmadan, sağlam ve sağlıklı bir devrimci militan kimlik inşa edilmesi mümkün olmayacaktır. Ne istediğini, neden mücadele ettiğini bilenler için, devrim(ler) ile dünyayı değiştirme iddiası taşıyanlar için çelişkilere arınmış süreç yoktur. Dönemin zorlu, karmaşık görev ve sorumluluklarının devrimci temelde omuzlanabilmesi burjuva toplumunun alışkanlıkları, ilişki, kültür ve düşünceleriyle çatışarak reddiyle mümkündür. O halde nesnel etkenlerle dolaysız bağ içinde olsa da içsel olan bu çatışmada düzeni yani kişinin içinde barındırdığı geçmişe ait olanı alt etme mücadelesinde öznenin iradi çabasının apayrı bir önemi vardır. Bilinç yetkinleştirilerek devrimleştirilmeden, kişilikteki parçalı duruma son vererek devrim lehine sonuçlar almak mümkün değildir.

Yaşamımızın her alanı ve anının bir direniş ve sınınanma alanı olduğu bilinciyle hareket etmek gerekmektedir. Hayatın gündelik akışı içinde düzenle, onun dayattığı kimliklerle, ideolojiyle, değerlerle, kültürle, ahlakla kesintisiz bir hesaplaşma ve mücadelenin olmadığı yerde çözülüp saflardan savrulmak için faşizmin zoru ve kurumlarına her zaman gerek kalmaz. Bu anlamıyla en büyük sınınanma ve

direniş alanı esasen yaşamın kendisi olmaktadır. Öncü örgütlülüğün rolünü yadsımadan yaşamı örgütlemesi devrimci militanın hem kendisini hem faaliyetini örgütlemesiyle eş anlamlıdır.

"Yoldaşlar biz komünistler eylem adamlarıyız." **Dimitrov**

Komünistler siyasal mücadele süreçlerinin her aşamasında ve her anında kurallara ve ilkelere dayalı bir davranış çizgisini hakim kılmak, gündelik mücadelenin önümüze koyduğu çok yönlü görevleri büyük bir disiplin ve titizlikle ele almak, her an karşısına çıkabilecek düşman saldırıları karşısında uyanık ve "elitikte" olmak yani net bir savaşçı kimlikle hareket etmek zorundadır.

Zira devrimi ciddiye alan, onun güncel sorumluluklarını bilimsel temellerde kavrayan bir devrimci, sınıflar savaşının ortaya koyduğu yasalara kayıtsız kalmaz. On yılların birikim ve deneyimi ile şekillenen devrimci örgütün yaşamsallığını bilince çıkarılan hiç kimse onun ve kendisinin geleceğini "kolayından" tehlikeye atmaz, atamaz. Bu nedenle, bu alanda yürütülen faaliyette ve buna bağlı olarak şekillenen çalışma tarzında partimizin genel mücadele prensiplerini hâkim kılmakta çok büyük bir önem taşımaktadır. Sorgulanması gereken ilk nokta da güçlerimiz şahsında devrimci stratejik yaklaşımın ve buna bağlı olarak hedeflerin ne kadar içselleştirildiği konusu olmalıdır. Saflarımızda siyasal bilinci ve bunun devamı olarak da pratik davranış çizgisini oturtmayı temel bir görev olarak önümüze almamız gerekir. Eğer bu ele alış Kaypakmaya yoldaşın söylemiyle "ideolojik ve politik çalışma pratik mücadeleye bağlı, ona hizmet eder ve onun yolunu aydınlatan" nitelikteyse, mücadeleye katılan her bir yoldaşa yönelimimizin bir "savaş" çağrısı olduğunu kolayca kavratmasında hiçbir güçlük olmayacak, devamında da savaşçı militan kimliği şekillendirerek 1. Kongre'mizin stratejik yönelimi hayat bulacaktır.

Unutulmamalıdır ki siyasal yaşamda sonuç vermeyen her türlü çaba sadece zaman ve enerjinin tüketil-

mesine, devrimin güç ve olanaklarının heba edilmesine yol açacaktır.

"Kim ki zaferleri ve yenilgileri anlayamaz o savaşı da anlayamaz." **Mao Zedung**

Devrimci militanlar her şeyden önce devrimin ve partinin çıkarlarını gözetmek, bütün ilişkilerini buna göre şekillendirmek durumundadır. Buna uygun düşmeyen her davranışın devrimcilerden ve partiden uzaklaşmaya yol açacağı unutulmamalıdır. Ola ki devrim ve parti sorunları karşısındaki duruşun ne olması gerektiği bir an olsun unutulduğunda, umutsuzluk yaşandığında halk savaşçılarının devrim ve partiye bağlılıklarını anımsamak için yüzümüzü Halk Savaşı'na, savaşın parıldayan siperlerinde direnen yoldaşlara çevirmeliyiz. Yenilgiyle, yıkımla, karamsarlık ve umutsuzlukla boğuşarak kendi yüreğinin kabuğunda yaşamaya devam eden, partiye karşı bozguncu ve yıpratıcı tutumlar sergileyerek ihaneti sürdürenlere karşı da enerjimizi her zamankinden daha fazla yoğunlaştırmalı, emek, fedakârlık ve cürette sınırları olmayan bir davanın yoldaşları olarak tüm sınırları, sınırlarımızı zorlamalıyız.

1. Parti Kongresi sonrası "*fikir mücadelesi bitmiş, eleştiri tükenip karara varılmıştır artık irade ve eylem birliğimizi sağlama zorunluluğu önümüzde durmaktadır*" (**Stalin**) Artık partinin dili öne çıkarılmalı, parti konuşmalı, partimizin çelik disiplinini mücadelenin tüm alanlarında ören olmalıyız.

Olağanüstü sıradışı zaferimizin 'olağan' ve 'sıradan' yapıcılarını örgütlenen savaşmak, savaşırken örgütlemek yaşamımızın her alanında devrimci direnişçi kimliğimizin esası olmalı, savaşçı ruhu, militan bilinci ve pratik davranışı partimizin bütününde ege-men kılmalıyız.

Hiçbir şeye yeniden başlamıyoruz ama daha büyük adımlarla dünden devraldığımız ne varsa çözmek için mücadelenin ön saflarında yerimizi alıyoruz. Kendisini, iddialarının salt ifade edilişiyle sınırlamayanlar için var olan çaba, eylemler yetmemeli/yetenilmemeli, kolektif çaba ve eylemleri daha fazla büyütme için daha ileri adımlar atmalı, atılan adımları örgütlemeli, umudu büyütmeliyiz.

Gençler Neden Yozlaşıyor ve Çeteleşiyor?

Günümüzde bu başlığın pratiğini oldukça sık görüyoruz, yaşıyoruz. Gençler sistemin kirli emellerine alet edilmek isteniyor ve elde tutulmak, ihtiyaç anında kullanılmak için yozlaştırılıyor. Bu, devletin yoksul mahallelerde kullandığı en etkili silah. Devlet mekanizmasının gençleri sistemin gereksinimlerine göre yönlendirmesi, toplumsal değerlerini unutturması durumu, gençlerin kendi grup ve gruplarını oluşturarak çeteleşmesi olarak karşımıza çıkıyor. Bugün kendi belirlediği arkadaş gruplarında bu gerici kültürü yaşayan ve buna uygun şekillenen gençler, devrimcilerden uzaklaşıyor, kopuyor hatta düşmanlaşarak çeteleşiyor. Uyuşturucu, lüks yaşam, yoz kültür, bencilliği pekiştiren durumların vaadi gibi iç içe geçen bu kavramlar yoksul mahallelerde devrimci düşünceye yönelimi frenlemektedir. Devletin sokakları denetimine alarak devrimcilerin bu mahallelerdeki etkinliğini bitirmek istemesi ve hatta devrimcileri tümünden imha etmeyi amaçlaması emekçi mahallerinin tarihi kadar eskidir.

Devlet, mücadele karşısındaki görevini yerine getirerek bu oyunda piyon olarak halka saldıranları, kurşun sıkanları karşı devrimci saflarda birleştirmeyi hedefler. İstanbul'un emekçi mahallerinden olan Gülsuyu, geçmişten beri çeşitlenen bu saldırılar karşısında direnenek berrak bir tutum

geliştirmiştir. Geçmişten bugüne devrimcilerin aktif faaliyet alanları olan bu mahallelere devlet her dönem fiziki olarak saldırmıştır. Fakat bugün kullandıkları yöntemler daha çok, kültürel dejenerasyon, yozlaştırma ve uyuşturucu olarak karşımıza çıkıyor.

Polisin mahallelere kendi eliyle getirdiği uyuşturucu ile konuşlandırıldığı uyuşturucu satıcıları, gençliğe yalnızca vücudunu zehirleyecek bir tüketim nesnesi temin etmiyor. Bu aynı zamanda zihinleri zehirleyen ve usulca en ücra köşelerine işleyen burjuva ideolojisinin pislüğünü yayıyor. Bugün egemenler uyuşturucu aracılığıyla emekçi mahalleleri, burjuva ideolojisinin gizli birer çöplüğü olarak kullanmak istemektedir. Çöplük diyoruz çünkü burada yaşayanlar, burada yaşayanlara vaat edilen yerlerden duyulmaz ve bilinmez.

Emekçi mahallelerde, kapitalist sistemin her daim herkesin zenginleşebileceğine dair düsturunun çarptığı gerçeklik kişide yıkım yaratır. Kapitalist sistem uyuşturucuyu kişiye bu yıkımı onarabilecek bir şey olarak sunarken aynı zamanda zengin olabileceği hülyalarını renklendirecek bir tüketim nesnesi sağlamış olur. Bu hayaller içerisindeki kişiler için devrimcilik; onların rüyalarının karşısındaki bir gerçeklik olduğu için kabul görmez. Böylece zamanında devrimci olan kişiler dahi örgütsüz kaldığında

savrulmakta ve bencillikle bezenmiş hayalleri "kendi gerçekliği" haline gelmekte. Esas gerçeklik olan; kapitalist sistemde asla herkesin –kendisini bu herkes içerisinde görmek istemez- zengin olamayacağı fikrini ise asla kabul etmez. Başarmak onun için basittir. "Her şeyi başarabilirsin yeter ki iste!" Bencilliğe içkin olan bu fikir kişide yer ettikçe gerçekliğe yani proletaryanın bilimsel ideolojisine ve bununla birlikte devrimcilere dahi düşmanlaşacaktır. Böylelikle egemenler, sınıfsal çelişkilerin keskin olduğu bu mahallelerden kendisine yönelecek olan en etkili silahları yeniden biçimlendirerek düşmanına yani onları yerinden edecek olan devrimcilere yöneltirler.

Devlet devrimcileri katletmek için yaygınlaştırdığı uyuşturucu kullanımıyla kendine fedailer yaratır. Dün devrimcilerin yanında yer alan fakat düşman güçlendiğinde saf değiştirenler dost dediği kişilere kurşun sıkmaktadır. Geçmişte eylemlerde kitlelere ateş edebilme cesaretini kendinde bulan halk düşmanları bu mahallelerin devrimci kuvvetiyle hak ettikleri cevabı almıştır.

Hasan Ferit Gedik, Cebrail Günebakan, Sinan Sağır, Ayşe Deniz Karacagil Gülsuyu'nda uyuşturucunun toplumsal etkilerini öngörmüşlerdir ve mücadelelerinde karşı devrimci saldırılara uğramışlardır. Hasan Ferit Gedik,

çetelerin saldırısı sonucu mahallemizde şehit düşmü; Cebrail Günebakan, yine bu saldırıları yaşayan ve çetelerle savaşmıştı; Sinan Sağır (Rojava'da şehit düştü), afiş çalışması sırasında mahallemizde çeteler tarafından vurularak yaralanmıştı; Ayşe Deniz Karacagil, yine mahallemizde Gezi Direnişi sırasında, bulunduğu ESP bürosunda çetelerin saldırısına uğrayarak yaralanmıştı. Ve daha sayamadığımız nice saldırılar yaşanmıştır Gülsuyu'nda...

Bizler biliyoruz ki bu saldırıları boşa çıkartacak olan biziz ve biz bunu yapacağız! Tükenmeyen, yenilmeyen devrimci düşünce; her zaman ufak bir tohumdan fidan olarak filizlenen devrimci mücadele; emekçi mahalleleri kızılacaktır. Devrimcilere yakışır şekilde mücadele ederek yaşam alanlarımızı savunmaya devam edeceğiz. Karşı devrimci güçlere, çeteleşmeye, yozlaştırma politikalarına karşı devrimci mücadeleyi yükselteceğiz.

Bu mahallelerin kuruluşundan beri taşına ve toprağına emeğini cömertlikle sunanlar devrimcilerdir. İmkansız hiçbir şey yoktur! Yoksullaştırılan, umutsuzlaştırılan ve uyuşturucu baskılarına sürüklenen emekçi halkımız ve onların evlatları, egemenlere karşı devrimci saflarda örgütlenerek bu saldırılara karşı en sert cevabı vereceklerdir.

Gülsuyu'ndan Bir YDG Okuru

Kadıköy'de düzenlenen Suruç anmasına polis saldırdı: 27 kişi gözaltına alındı

HABER MERKEZİ- Suruç Katliamı'nın 4'üncü yıl dönümünde Kadıköy'de yapılmak istenen kitlesel yürüyüşe saldıran polisler, HDP'li milletvekillerini darbetti. Saldırıda yaralanan HDP ve CHP'li 3 milletvekili hastaneye kaldırıldı, aralarında muhabirimizin de olduğu 27 kişi ise gözaltına alındı. Ankara'da da Sakarya Meydanı'nda yapılmak istenen açıklamaya polis izin vermedi, 8 kişi gözaltına

aldı.

İŞİD'in 20 Temmuz 2015 tarihinde, Urfa'nın Suruç ilçesinde bulunan Amara Kültür Merkezi bahçesinde toplanan Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) üyelerine yönelik gerçekleştirdiği katliamın 4'üncü yıldönümünde İstanbul Kadıköy'de yapılmak istenen yürüyüşe polis saldırdı.

Suruç Aileleri'nin adalet talebiyle Halitağa Parkı'nda her ay yaptığı oturma eylemi sonrası aralarında HDP ve CHP'li milletvekillerinin de yer aldığı kitle, Kadıköy Süreyya Operası önünde yapılacak açıklama için yürüyüşe geçti.

POLİS TEKRAR SALDIRDI

Saldırı sonrası Khalkedon meydanında basın açıklaması düzenlemek isteyen gençlik örgütlerine polis yine saldırdı. HDK Eşsözcüsü ve HDP Milletvekili Gülistan Kılıç Koçyiğit'in de aralarında bulunduğu kitle Kalkedon Meydanı'nda açıklama yapmak istedi. Ancak Koçyiğit konuştuğu sırada polisler meydana gruba da plastik mermi ve biber gazı ile kitleye saldırdı. Bir çok kişi yaralanırken, Koçyiğit de ayağından yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Gözaltına alınanlar önce Kadıköy Rıhtım Polis Karakolu'na, buradan da Vatan Emniyet'e götürüldü.

Gözaltına alınanlar Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde gerçekleştirilen sağlık kontrollerinin ardından serbest bırakıldı.

ODTÜ'de okulunu korumak için direnişe geçen öğrencilere polis saldırdı

İSTANBUL- Dün Kadıköy'de gerçekleştirilmek istenen Suruç anmasında polis saldırısına maruz kalanlar, İHD İstanbul Şubesi'nde düzenledikleri basın açıklamasında, adalet mücadelesini sokakta sürdürmeye devam edeceklerini söyledi.

Gençlik örgütleri, Suruç anmasına yönelik dün gerçekleşen polis saldırısıyla ilgili İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması düzenledi. Gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılan gençlerin de katıldığı açıklamada, 33'lerin bayrağının yere düşmediği vurgulandı.

Basın açıklamasında ilk sözü, gözaltından serbest bırakılan gençler aldı. "Dört yıl sonra Büşra'yla, Polen'le, Vatan'la birlikte arşınladığımız sokaklardaydık. Gözaltına alınırken, araçta, karakolda işkence gördük. Ama hep şunu söyledik: Mücadeleye devam."

'İŞİD YENİLDİ ZİHNİYETİ TÜRKİYE'DE'

Dünkü (20 Temmuz) saldırıda gözaltına alınan Suruç yaralılarından Çağla Seven de "Dün Amara Kültür Merkezi bahçesindeydik. Anmalarımızdan bile ne kadar korktuklarını gördük. İstanbul'a döndüğümüzde de durum farklı değildi" dedi. Seven, "Gençler, daha güne kadar birlikte yürüdükleri sokaklarda arkadaşlarını anmak istediler. Ama gördük ki İŞİD yenildi ama İŞİD zihniyeti Türkiye'de devam ediyor. Hekim olarak yaralı birine yardım ederken gözaltına alındım. Ayağımdaki yaralara rağmen hakaretlere uğradım" şeklinde konuştu. Seven, "İnsan eliyle bir gerçekleştirilen bir katliam yaşadık. Ve bununla yüzleşilmesi gerekiyor. Bunun yolu, tam da dün gençlerin yaptığı şekilde, layıkıyla anmaktır" dedi.

Polis HDP'li gençlere plastik mermi ile saldırdı: Bacaklarında ödem oluştu

HABER MERKEZİ- HDP Gençlik Meclisi'nin Diyarbakır'da düzenlemek istediği şölene polisin saldırısı sırasında darp edilen Ümit Akbıyık'ın bacaklarına plastik mermi sıkıldı. Akbıyık'ın ayaklarında ödem oluştu.

HDP Gençlik Meclisi'nin "Bağımlı olma, özgür ol" hamlesi kapsamında 16 Temmuz'da Diyarbakır'ın Yenişehir ilçesinde bulunan Sümerpark'ta yapmak istediği şölen, Valilik tarafından "güvenlik" gerekçesiyle engellendi. Ardından yürüyüş yapan

gençlere saldıran polis, birçok genci darp etti.

BACAKLARINDA ÖDEM OLUŞTU

Saldırı sırasında darp edilen gençlerden biri de HDP Gençlik Meclisi üyesi Ümit Akbıyık'tı. Polis, Akbıyık'ı darp ettikten sonra yakın mesafeden plastik mermi sıktı. Mermilerin sıkılması sonucu Akbıyık'ın her iki bacağına dört ayrı bölgesinde ödem oluştu.

Plastik mermilerin yanı sıra polisin fiziki şiddetine de maruz kaldığını söyleyen Akbıyık, daha önce de HDP Gençlik Meclisi'nin düzenlediği eylem ve etkinliklere yönelik saldırılar sırasında hedef alınarak darp edildiğini ve gözaltına alındığı aktardı. Akbıyık, "Son saldırılarda direk benim ve arkadaşlarıma canına kast edildi. Milletvekili danışmanının boğulma-

ya çalışılması da bunun en somut örneğidir" dedi.

Başlattıkları hamle kapsamında madde bağımlılığı, asimilasyon ve fuhuşa karşı eylem ve etkinlikler düzenlediklerini; ancak bu etkinliklerin yasaklama kararlarıyla engellendiğini dile getiren Akbıyık, "Yasaklama kararı ve engellemeler, bu politikaları koruyan ve savunan devletin gerçek yüzünü gösteriyor. Sokak ve mahallelerde madde bağımlılığına yönelen kişiler cirit atarken ve devletin onları bir engelleme durumu yokken, bu tarz etkinliklerimize yönelik devlet politikalarını bir kez daha gösterdi" diye konuştu.

Akbıyık, Türkiye İnsan Hakları Vakfı'na (TİHV) başvuruda bulundu. Akbıyık, polisler hakkında da suç duyurusunda bulunacak.

Festivalleri Kadın Bilincimizle Örgütleyelim!

Yaşadığımız topraklarda 10 yıllardır her bölgenin kendi diline, kültürüne ve geleneğine özgü yaz aylarında festivaller yapılmaktadır. Bu festivallerde halkın yaşadığı sorunlar ve talepleri dile getirilip festivallerin içeriği bu zemin üzerinden hazırlanır. Festivaller sayesinde halk bir araya gelme ve sorunlarını tartışma fırsatı bulur. Erkek egemen faşist devlet ise halkın, sorunlarını tartışmasını ve ses çıkarmasını değil tam tersine içi boşaltılmış, insanların sadece eğlendiği “şenlikler” ister. Ekonomik krizden, kadın sorununa, eğitimden işçi cinayetlerine, çocuk istismarından çevre talanına, ulus sorunundan LGBTİ+’ye coğrafyanın dört bir yanında yaşanan bu sorunların dile getirilmesi demek; farkındalık yaratmak demek.

Devlet, varlık yokluk mücadelesi verdiği böylesi bir süreçte küçücük bir kıvılcımın bozkırı tutuşturacağını çok iyi biliyor. Onun için yapılan miting, yürüyüş, gösteri ve festivallerde açılacak pankartlar, dövizler, konuşmacılar ve hatta konuşma metinleri önceden isteniyor, didik didik elden geçiriliyor(!) Sisteme değinecek en ufak söze dahi tahammülleri yok. Dersim’de her sene yapılan geleneksel Munzur Kültür ve Doğa Festivali, İstanbul Sarıgazi’de her sene binlerce kişinin katılımı ile yapılan Halk Festivali ve daha birçok bölgede yapılan festivallerin yasaklanması, geçtiğimiz günlerde Hatay Samandağ’da yapılan Evveli Temmuz Festivali’ne yapılan polis saldırısı (...) Biz biliyoruz ki bu saldırıların tamamı, erkek egemen devletin korkusunun dışı vurumudur. O yüzden erkek egemen devletin en çok korktuğu emeğimizle festivalleri örgütlemek ve kadın yüzünü görünür kılmak gibi bir sorumluluğumuz ve zorunluluğumuz bulunmaktadır.

Kadın faaliyeti yürüttüğümüz tüm alanlara yüklediğimiz anlam kadar festivallere de gereken önemi vermiyoruz. Nihai amacımıza hizmet eden ve bir araç olarak kullanacağımız festivallerde mevzilendiğimiz sürece erkek egemen sisteme hizmet eden kültürden uzak, devrimci kadın bilincini açığa çıkaracağımız festivaller örgütleyebiliriz. Her gün üçüncü sayfa

zorluklarını, bu zoru nasıl aşacağımızı tartışacağız kuşkusuz.

Geçtiğimiz Mayıs ayında Dersim Hozat ilçesine bağlı Ergen köyünde “bilinmeyen bir sebepten ötürü” Sakine Oğuz katledildi. Tırnak içerisinde bilinmeyen diyoruz çünkü askerden izne gelen katil Medet Can Ataş tek bir merminin dahi çıkarılmadığı as-

savaştan tüm yakıcılığıyla yaşandığı alanlarda bu direngenlik daha farklı yaşanmaktadır. Geçtiğimiz günlerde Dersim’in Ovacık ilçesinde devletin araziye döşediği mayına basan iki çocuk hayatını kaybetti. Çocukların annesinin gazetelere yansıyan fotoğrafı, top atışı sonucu parçalanan Ceylan Önko’lun annesinin, Ceylan’ın parçalarını eteğinde toplamasını ve Cizre’de sokağa çıkma yasağından kaynaklı çocuğunun bedeni çürümesin diye derin dondurucuda saklayan anneyi hatırlattı bizlere. Sakine cinayetini ört bas eden erkek egemen faşist devlet iki çocuğun mayına basarak katledilmesini de ört bas etmeye çalışıyor.

“DOĞANIN KALBİNE VURULAN HER KAZMAYI, KADIN KİMLİĞİMİZE SALDIRI OLARAK ELE ALALIM”

Kadın bedenine ve kimliğine yönelik gerçekleştirilen saldırıları

bugün doğaya yöneltilen sınırsız sömürü ve talan politikalarında görmek mümkün. Yukarıda saydığımız saldırıları bire bir yaşayan kadınlar ormanları yakılarak, yaşam alanları HES projeleri ile sular altında bırakılarak, maden ocakları ile arazileri çoraklaştırılarak zorunlu göçe tabi tutuluyor. Doğanın kalbine atılan her kazmayı kadın bedenine yönelik yapılan her türlü saldırıyla bağlantısı vardır ve bizim festivallerde çıkaracağımız her ses doğanın da sesi olacağı için daha güçlü haykırmalıyız.

Kadınların gerçek eşitliği sağlanması, katmerli sömürüden ve cinsel baskıdan kurtuluşu ancak toplumsal değişimle mümkün olacak. Toplumsal bir değişim ise ancak sınıf savaşı ile hayat bulacak. Erkek egemen sistemi ve kadın üzerinde ürettiği politikayı parçalayacak güç, sömürülen ve ezilenlerin öfkesinde mevcuttur. Festivalleri bu anlamda bir araç olarak kullanmalı ve sistemin istediği kültürü değil devrimci kültürü işlemeliyiz.

Bir YDK Okuru

haberlerinde yer alan taciz, tecavüz ve çocuk istismarını, erkek egemen devletin sıradanlaştırdığı kadın cinayetlerini, çocuk gelinleri, görünmeyen ve yok sayılan emeğimizi festival programlarına nakış nakış işleyerek örgütlemeliyiz. Sesimizin kısılmaya çalışıldığı, demokratik eylem ve mitinglerimize saldırıldığı böylesi bir dönemde festivalleri fırsata çevirerek kadın bilincini açığa çıkaracağımız ve kadın örgütlenmesinin önünü açacağımız çalışmalar yürütmeliyiz.

Dersim’de 19.’su gerçekleşecek festivali de bu minvalde ele alarak değerlendireceğiz. On yıllardır katliama uğratılan, köy meydanlarında işkenceyle katledilen, devletin askeri-polisi tarafından tacize, tecavüze uğrayan ve bu işkencelere boyun eğmeyerek hesap sorma bilincini kuşanan kadınların dilini, kültürünü ve direngenliğini yansıtmalıyız. Dört bir yanı kallek ve karakollarla çevrilen, yaşam alanları bombalanan, yayla yasakları getirilen, sularına bentler örülen, baraj ve HES’lerle kuşatılan coğrafyada kadın olmanın ve erkek egemen sistemle her an mücadele etmenin

keriyeden izne ayrılırken yanında getirdiği silahla vurmuştur Sakine’yi. Bu cinayete ilişkin herhangi bir soruşturma açılmadan ört bas edilerek üstü kapatılmaya çalışılmaktadır. Sakine’nin katledilmesi Dersim’de yaşayan kadınlar ve tüm kadınlar için bir tehdit niteliğindedir. Bu mesaj en yalın haliyle valinin şu sözlerinde yatmaktadır: “Git eşini örgüte sor. Sen örgüt adamısın. Aranızda bir sorun geçtiyse örgüt öldürmüştür eşini.” Erkek egemen sistem diyor ki seni istediğim gibi katlederim istediğim gibi de kılıfı uydururum. Bu mesajı almış, anlamış kadınlar olarak sisteme en net cevabı Dersim’de yapılacak festivalde de Sakine’yi asla unutmuyarak ve gittiğimiz her yerde hatırlatarak vermeliyiz.

Çifte sömürü ve baskı altında kalan kadınlar savaş bölgelerinde yaşamı iki katı zorlukla örerler. Her an top atışlarının, uçakların, helikopterlerin ve zırhlı araçların kol gezdiği bir coğrafyada kadın olmak yaşamı en ağır şekilde sürdürmek demektir. Kadın olmak elbette ki yaşamın olduğu her alanda direnmek demektir. Ancak

Sistemde Yer Alan Yol mu?

Devrimci Alternatif mi?

31 Mart ve 23 Haziran tarihlerinde yapılan yerel seçimlere gerek iktidar gerekse muhalefet cephesinden genel seçim misyonu yüklendiğini, bu anlamıyla da önümüzdeki sürecin politikalarının belirlenmesinde, uygulanmasında önemli bir noktada durduğunu daha önce ifade etmiştik. Seçim sonrası "millet ittifakı" cephesinde sular durulmuş, belli bir istikrar sağlanmış gibi görünse de AKP cephesinde işler hiçte iyi gitmemektedir. Bunların dışında bu seçimlerin en çok tartışılanı, belli noktalarda belirleyeni pozisyonunda olan HDP ve Kürt Ulusal Hareketi cephesinde de yeni tartışmaların, arayışların başladığı görülmektedir.

Bu arayışların en dikkat çekicilerinden biri, Abdullah Öcalan'ın yeniden tartışmaya açtığı ve önerdiği 3. yol teorisi. Elbette bu teorinin yaratıcısı Öcalan değildir. 3. yol teorisi Abdullah Öcalan'ın 23 Haziran seçimlerine birkaç gün kala yazdığı iddia edilen mektubunda HDP'ye yönelik olarak iki taraftan yana olmayın mesajının ardından tartışmaya açıldı. Keza Öcalan daha önce de Suriye politikasıyla ilgili yine bu tezi öne sürmüştü.

ÜÇÜNCÜ YOLUN SERÜVENİ

Özellikle 1990'lı yılların ikinci yarısından sonra Fransa, İngiltere, Almanya gibi Avrupa'nın belirleyici ülkelerinde sosyal demokratların, "sosyalist" maskelilerin iktidara gelmesiyle; solcuların, demokratların, revizyonist KP'lerin programlarını yenileyerek, Avro-komünizm, serbest piyasacı bir programı ön plana çıkarması gerektiğini savunanların daha fazla cesaretlenerek, bu tezleri açıktan savunmalarını beraberinde getirdi. İşte tam da bu süreçte kitleleri "yeni" adı altında, örgütsüzlüğe, liberalizme kanalize etmenin formülü olarak "3. Yol" kavramı şaşaalı bir şekilde ortaya atıldı.

Daha eskilere baktığımızda "3. Yol" kavramı; kapitalizm ve sosyalizm dışında gösterilmek istenen akımları tanımlamak için kullanılırdı. Örneğin 1960'larda Kruşçevçilerin de desteği ile propaganda edilen "kapitalist olmayan yoldan (aynı zamanda sosyalist de olmayan) kalkınma" bir "3. yol" olarak propaganda edildi. Kısaca bu 3. yolcuların neyi savunduklarına bakarak, bu teorinin daha iyi anlaşılmasına yardımcı olalım.

3. yolcular serbest piyasa ekonomisini savunurlar ve globalizme (küreselleşme) inanırlar. Ancak süreçlerde aktif olmak, aktif rol almak isterler.

Temel prensipleri "tarafsızlıktır." Burada, tarafsızlık oluşan boşluklarda verili ve kurulu sistemde kendine alan açmak ve güç devşirerek sistemde söz sahibi olmaktır. Bu zaman zaman emperyalist-kapitalistlerin himayesini kabul etme şeklinde de yansımaları bulabilir.

3. yolcular özelleştirmeden yanadırlar. Ancak özelleştirmenin sonuçları bakımından yaratacağı sosyal patlamaların kontrol altına alınmasını savunurlar. Yani kontrollü özelleştirme, toplumsal muhalefeti tetiklemeyecek müdahaleler.

3. yolcular; çevrenin korunmasından

yanadırlar ama bu tutumları kendi ülkelerinde farklı başka ülkelerde farklıdır. Örneğin; kendi ülkelerinde çevreyi kirleten yatırımlara karşı çıkarlar ama bu yatırımların başka ülkelere yapılmasına karşı değildir. Ya da tersine, büyük patronların çıkarına uygun geliyorsa çevre önemsizdir.

Tarihsel arka planına baktığımızda bu teori birçok dönem ortaya atılmış, özellikle devrimcilerin zayıf olduğu dönemlerde oldukça prim yapmıştır. Bugün esas itibarıyla yeniden tartışılması ve belli noktalarda prim yapması da bundan kaynaklıdır. Devrimcilerin zayıf, reformist tasfiyecilerin "güçlü" olduğu bir süreçteyiz ve bir kez daha "güçlü" olanın kendi politikasını tartıştığı, dayattığı bir politik atmosferin hakimiyeti altındayız.

3. YOL MU, DEVRİMCİ ÇIKIŞ MI?

3. yol tartışmalarının ana eksenini yerel seçimler sürecinde şekillenmiş olsa da, öncesi ve sonrasıyla önemli bir noktada durmaktadır. HDK ve HDP'nin de ana tartışma ve siyasi yönelimlerinden olan bu formül, esas olarak düzen içi, uzlaşmacı, reformist bir yapıya sahiptir.

Egemen klikler arasındaki rekabette taraf olmama ve (kaldı ki bu "kural"

31 Mart ve 23 Haziran seçimlerinde delinmiş, faşist Kemal diktatörlüğün bel kemiği CHP ve tescilli Kürt düşmanı faşist İYİP ile ittifak kurulmuş ve İstanbul seçimleri kazandırılmıştır) ezilen emekçi kesimlerin bir arada durma düşüncesi mevcut faşizm koşullarında kendilerince "ilerici" bir çıkış olarak gözüke de esas olarak düzeniçiliği salık veren, alternatif olarak yine mevcut sistem içinde çözüm önerisi sunan bir formülasyondur. Bu anlamıyla bu teoriyle devrimci bir temelde hesaplaşmak gerekmektedir.

Abdullah Öcalan uzun bir süredir bu teoriyi dillendirmektedir. Bunu esasta aynı sınırlar içinde, "kardeşçe" ya-

sorununun mevcut sınırlar içinde çözümlenmesini doğru olduğunu söylüyor ve savunuyor. Ancak mevcut devletlerin zihniyeti değişmeden ve ülkelerin demokratikleşmeden de Kürt sorununun çözülemeyeceğini söylüyor."

Yine gazeteci Fehim Taştekin de benzer bir değerlendirme yaparak; "Öcalan'ın Suriyeli Kürtlere başından beri söylediği şey, üçüncü yol stratejisiyle Suriye'nin geneline hitap eden müzakereci bir çözümün takip edilmesidir" aslında 3. yolun ne anlama geldiğinden bahsetmektedir.

SYKP MYK üyesi Halit Elçi ise yaptığı değerlendirmede şunları söylemektedir. "... Oysa Öcalan o mektubunda asıl olarak HDP'nin "Üçüncü yol" stratejisine vurgu yapıyordu. Bu fikir, zaten HDP'nin kurucu fikridir; egemenlerin iki kanadı karşısında halkların, emekçilerin ve ezilenlerin "üçüncü kutbunu oluşturmak" veya başka şekillerde yüzlerce kez ifade edildi!"

Tüm bu açıklamalar ve değerlendirmeler, yukarıda ortaya koyduğumuz 3. yolcuların ne istediğiyle paraleldir. Evet faşizm koşullarında, demokratik hak talep etmek, bunun mücadelesini yürütmek de ilerici bir hamledir. Ancak bu demokratik hakların kazanılması tek başına bir anlam ifade etmemektedir. Faşizm topyekün alt edildikten sonra kazanılan bir takım haklar yine faşizmin bir anlık refleksi ve saldırısıyla yok olup gidecektir. Son üç yıllık süreçte bunun sayısızca örneğiyle karşılaştık, karşılaşmaya da devam edeceğiz.

Bu anlamıyla, ezilen emekçi kitleler alternatifsiz değillerdir. Alternatif devrimcilerdir, devrim mücadelesidir. Kürt sorununun tam anlamıyla çözümü de, kadınların, gençlerin, LG-BT+'ların, işçilerin, köylülerin kurtuluşu, işçi sınıfı öncülüğünde örgütlenerek faşist diktatörlüğü devirmesiyle mümkün olacaktır. Çevre sorununun yaratıcılarından çevreci olunmacağı gibi, ezen, baskıcı, faşist bir diktatörlükten de demokrat, ilerici ve sorun çözücü olması beklenemez. Bu nedenle başka yollar, alternatifler aramanın bir manası olmayacaktır. Burjuva-feodal sınıflarla, proletarya arasındaki büyük çarpışmada, taraf elbette proletaryanın yanında yer alarak olunmalı ve devrim yürüyüşü güçlendirilmelidir. Ezilen emekçi kesimler alternatifsiz değildir, mesele alternatifin güçlendirilip faşizmin karşısında daha güçlü kılınmasıdır.

şama şeklinde formüle edip, bunun olabilmesi için de bir takım düzenlemelerin sistem tarafından yapılması gerektiğini söylüyor.

7 Haziran 2019 günü ANF'de çıkan yazısında Hüseyin Ali bu durumu şöyle özetliyor; "Önder Apo Kürt sorununun devletçi zihniyetle çözümüne karşıdır. Bu yaklaşımla Türkiye'de ve bölgede şovenist gericiliğin önünü almaya çalışmaktadır. Milliyetçi eğilimlerin geriletilmesi için büyük çaba harcamıştır. Bu nedenle Türkiye, Irak ve Suriye ulus-devletçi zihniyetten, Kürtler de devlet amacından vazgeçmeli; demokratik ulus çerçevesinde ortak vatanda aynı devlet sınırları içinde siyasi çözüm bulunmalı ve ortak yaşam esas alınmalı demistir. Bunu kesinlikle bir taktik olarak farklı amaçlar için, devlet için bir adım olarak düşünmüyor. Devletçi bir çözümün Kürtler ve Ortadoğu halklarına yarar getirmeyeceğini söylüyor. Aslında Ortadoğu'da Kürt sorununun çözümünü istemeyenler, bu sorunun sürmesini isteyenler Kürtler içinde devlet zihniyetini, bölge ülkelerinde de ulus-devletçi zihniyeti besleyip teşvik ediyorlar. Önder Apo bu tür eğilimleri boşa çıkarmak için de Kürt

Büyük Cüretler için Karamsarlıkla Mücadele Edelim!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Karamsar bakış açısı bugün devrimci güçler içinde olduğu kadar hareketimiz içinde de önemli etkiye sahip hatalı ve yıkıcı bir bakış açısı olarak varlık zemini bulmaktadır. Güvensizlik, üretimsizlik, politik sığlık, dar düşünme tarzı gibi zaafarla hem neden hem de sonuç olarak bir dirsek teması halinde olan bu düşünme tarzı devrimci hareketin ileriye doğru büyük ve cesur hamleler yapabilmesinin önünde ciddi bir engel olarak durmaktadır. Bu sorun üzerinde ciddiyetle durma ve sorunu bütün yönleriyle kavrayarak ona basitten karmaşığa doğru müdahale etme gerekliliği önümüzde görev olarak durmaktadır.

Karamsarlık kelime anlamının ötesinde bir düşünme tarzı olarak belli bir sınıfa aittir, özde ideolojiktir. Karamsarlığın esas dayanağı sübjektivizmdir (öznelciliktir). Karamsar bakış açısı ve ruh halinin etkisinde olanlar bilimsel olan yegâne düşünce sistemi diyalektik materyalizmin yönteminden beslenmezler. Geniş bir politik perspektiften yoksun hale gelirler. Kendilerinin pratikten edindikleri sınırlı deneyimi gerçeğin yegâne kıstası saymaya başlarlar. Karamsar bakış açısına ve ruh haline sahip olanlar güçsüzdürler. Çünkü bilimden fersah fersah uzaklaşmışlardır. Kendi sansasyonel düşünce yapılarıyla devamlı bunalımlı bir ruh hali içindedirler. Brakalım sınıf mücadelesinin fırtınalı süreçlerini kavramayı, kendi yaptıklarının ideolojik özünü bile kavrayamazlar. Kendi kafalarında oluşturdukları parçalı ve sınırlı bilgilerin sonuçlarına muazzam güvenirlere. Ama gelgelelim kendilerine güvenmezler. Çünkü düşüncelerinin hiçbir nesnel-pratik karşılığı yoktur. Memnuniyetsizdirler. Çünkü bu çıkmazın içinde yer alırlar.

Somut yapıcı bir fikirleri olmadığı gibi başkalarının ortaya attığı somut ve yapıcı fikirleri de baltalarlar. Çünkü onlara göre yalnızca olumsuz olan vardır yani olguların iç yasalarını, çelişki yasasını kavrayamamışlardır. Kısacası karamsarlık burjuva ideolojinin ürünüdür, yıkıcıdır.

KARAMSARLIK BURJUVAZİYE AİTTİR

Karamsarlık burjuvaziye aittir. Çünkü onlar eskiyi ve yıkılmaya yüz tutmuş olanı temsil ederler. Çünkü burjuvazinin geleceği yoktur. Bir gün proletarya öncülüğünde ezilen halk kitlelerinin kendilerini yerle bir edeceğini hissederler. Proletarya ise iyimserdir. Çünkü yeniyi temsil eder ve gelecek ona aittir. İşte bu iki sınıf arasındaki maddi olduğu kadar düşünsel savaşım bütün toplumsal ilişkileri ve insan düşüncesini belirler.

Niçin devrim safları içinde karamsarlık vardır? Çünkü burjuvazi ve ittifak halinde olduğu feodal toprak ağaları sınıfı onlarca yıldır işçileri, köylüleri ve diğer halk katmanlarını sömürü ağı içine almış, kendi ideolojisini yaymaya çalışmıştır. Her türlü gerici düşüncesini olduğu gibi karamsarlığı da yaymaya çalışmıştır. Çünkü egemen sınıflar halk kitlelerinin geleceklerini ellerine almalarından yarasının ışıkta korkması gibi korkarlar.

Proletaryanın siyasi kaderini ve geleceğini ellerine alma çabalarını yoğun bir anti-propaganda eşliğinde, faşizmin tedbirleriyle kırmaya çalışırlar. Elindeki bütün ideolojik, politik, askeri araçlarıyla kitleleri teslim almaya çalışırlar. Bu saldırılara karşı en direngen tavrı gösterenler nasıl ki hep devrimciler ve komünistler olmuşlarsa bu saldırılara en çok maruz kalanlar da yine onlar olmuştur. İşte

egemenlerin bu saldırıları kavranmadığı durumda karamsarlık devrim safalarında eski toplumun bir alışkanlığı olarak boy vermeye başlayacaktır/başlamaktadır.

Biz devrimcilerin iyimserliği bilimsel düşünceleri üzerinden yükselir.

KARAMSARLIĞIN NESNEL ZEMİNİNİ KALDIRMAK

Karamsarlık ve iyimserlik insanla-doğa, devrimle-karşı devrim arasındaki mücadelede yaşanan nesnel olgular ve sorunlar üzerinde bilinçli ve düşünen bir varlık olan insanın düşünce ve ruh dünyasında oluşan bir yansımadır. Yani bu olguların nesnel maddi bir gerçeklikte oluşması gerçeği vardır. Her başarı doğallığında iyimserliği güçlendirip, pekiştireceği gibi her başarısızlık da kötümserliğin yaşanmasına neden olacaktır. Ancak burada asıl mesele düşünce dünyasında ve ruh halinde oluşan bu durumların sınıf savaşı yasaları içinde bilimsel değerlendirmeye tabi tutularak "yeni" ve "ileri" olanın lehinde gerçekliğe müdahale edilmesidir. Yeni ve ileriye temsil eden devrimciler için yaşanan sorunlar, yenilgiler, başarısızlıklar doğal olarak belli bir karamsarlığı yaratacaktır. Burada bu karamsarlık halinden sıyrılacak koşulların mevcut olduğunu bu karamsarlık halinin makul olduğunu bilince çıkarmak esas olmalıdır. Bu yaklaşım aynı zamanda devrimci iyimserlik anlamına da gelmektedir.

Karamsarlık belli dönemlerde militanlarımızın beyinlerine bazen de bir bütün saflarımızın üzerine kara bir bulut örter. Bu durum görecelidir, geçicidir. Marksizm-Leninizm-Maoizm güneşinin yeniden semada parlamasıyla bu kara bulutlar dağılmaya başlar. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in süzgecinden her yönüyle geçirilen mevcut yeni durum ve koşullar buna yönelik doğru politikalar, doğru örgütsel şekillenmiş ve ısrarlı, kararlı pratik duruş içerisinde yürütülecek devrimci faaliyetler sayesinde alt edilecektir. Ve yaşamın seyri içinde bu döngü kendini yenileyerek yeni koşullar ve durumlar yaratarak karamsarlık ve iyimserliğin çatışkısı ve mücadelesi halinde devam edecektir. Esas olan bu durumun varlığını güçlü bir şekilde kavramaktır. Karamsarlığın ve iyimserliğin içiçe ol-

duğunu ve saf olmadığını tekdüze olmadığını kavramaktır.

KARAMSARLIK VE İYİMSERLİK İÇ İÇDİR

İyimserlik körü körüne bir onaylama değildir. Pollyannacılık hiç değildir. Bizler ancak olumluluklarımızla birlikte olumsuzlukları da yani bir bütün gerçekliği gördüğümüzde, ona hâkim olmaya başladığımızda iyimser olabiliriz. Çünkü gerçekler bizden yanadır. Gerçekliği kavrayıp onu değiştirme yönlü müdahale ettiğimizde gelişip-güçlenebileceğimizi biliriz. Bizleri iyimser kılan gerçekliğin ta kendisidir. Aksi takdirde bardağın yalnız dolu tarafını gören idealist iyimserlik anlayışı en az kötümserlik kadar zararlıdır, yıkıcıdır. Gerçeklerden uzak olan, öznelci olan her şey böyledir.

Bu genel doğrular ekseninde şimdi kendimize şu soruyu soralım. Mevcut gerçekliğimiz içinde iyimser olmak mümkün müdür? Bunu hem devrim mücadelesinin genel seyrine dair belirlemeler yaparken, hem de her birimiz kendi gerçekliğimizi irdelerken sormalıyız.

Çok ciddi bir ideolojik bombardıman altındayız, karşı-devrimin taktik olarak örgütsel-askeri ve teknik gücü bir tarafa, çok daha önemlisi ideolojik olarak bir tahakkümü söz konusudur. Kitlelerde güvensizlik ve suskunluk durumu gözlemlenmektedir. Bu karşı-devrimin başarısı ve aynı zamanda devrim güçlerinin başarısızlığıdır.

Bugün devrim cephesi ideolojik-politik ve örgütsel olarak geridir. Birçok sıkıntıyla boğuşmakta, güçlü bir alternatif olarak siyaset arenasında varlık gösterememektedir. Devrim güçleri üzerinde yoğun bir terör uygulamakta ve geçici zaferler de elde etmemektedir.

Geniş halk yığınları devrimcilere karşı güvensizleşmiş ve devrim talebi, gündemlerinden, somut bir talep olmaktan çıkmıştır. Görece ileri kitleler nicel bir daralma yaşamakla birlikte devrim mücadelesine aktif olarak katılmaya, örgütlenmeye karşı kimi yoğunlaşmış çekinceler taşımaktadırlar.

Özet olarak geçtiğimiz bu durum gerçekliği anlatmaya yeter mi? Hayır yetmez, çünkü tüm bunlar gerçekliğin yalnızca bir yanını oluştururlar. Ger-

çekliğin yalnızca bu yanını görmek devrimci değildir. Anti-bilimsel bir değerlendirme olacağı için karamsar bir ruh hali yaratacaktır.

Bir de gerçekliğin diğer yanı vardır. Bu ise saydıklarımızın tam tersidir. Çelişki yasasını hatırlayalım: "Her şey karşıtıyla özdeştir ve savaşım halindedir." Yani yukarıda bahsettiğimiz olumsuzluklar yanında olumluyu da barındırırlar. Ve bu iki nesnel olgu devamlı bir ölüm-kalım savaşı içindedir.

Geri olan ileri olana, kötü olan iyi olana dönüşebilir mi?

Bu sorulara yanıttımız olumludur. Geri olan şey ileri olana dönüşebilir. Bugün güçler dengesinde devrim "geri", karşı-devrim "ileridir". Ülkemizin genel siyasi atmosferinde aslında çok yönlülük ve esasta bir çelişki vardır. Bu çelişki devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkidir. Bugün devrimin yenilgi durumu ve karşı-devrimin zafer durumu geçicidir. Koşulları-şartları uygun duruma geldiğinde bu karşıtlar yer değiştirerek devrim ileri karşı-devrim geri bir pozisyona geçecektir.

Ülkemizin devrimci tarihi nasıl gelişmiştir? TC faşizmi kurulmuş ve Mustafa Suphilerin katledilmesinin ardından 50 yıllık bir "suskunluk" yaşanmıştır. Ve 68 çıkışı devamında 71 silahlı kalkışması ve KP'nin, Mustafa Suphi'nin TKP'sinin mirasını omuzlayarak kurulması. Devamında muazzam yükselen devrimci hareketi bastırmak için girişilen faşist 12 Eylül AFC'si. Sonrasında bir an dahi duraksama yaşamadan devam eden devrimci çıkışlar ve karşı devrimci bastırma hareketleri...

Bu alabildiğine genel ifade ettiğimiz süreçlerde "suskunluk" veya "kalkışma" şeklindeki belirlememiz tamamen sürecin belirleyici yönüne yapılan bir vurgudur. Yoksa ülkemiz tarihinde her dönem sınıf mücadelesi var olmuş, en suskun olarak görülen

durumda bile nice devrimci çıkışlar olmuştur. 12 Eylül yenilgisinin ardından işçi sınıfının 89 bahar eylemlilikleri süreci yaşanmıştır. Daha sonraki dönemlerde en bilinen örnekleriyle Gazi direnişi, 1 Mayıs direnişleri, Gezi Direnişi ve Kobane Serhildanı yaşanmıştır. TC faşizminin 80 yıllık tarihi değişen ivmesiyle devrim ve karşı-devrimin çatışmasından ibarettir. Nasıl ki "insanlık tarihi sınıf mücadeleleri tarihi" ise ülkemiz tarihi de ülkemiz egemen sınıflarıyla, başta işçi sınıfı olmak üzere, köylülük ve halk yığınları arasında sürgit devam eden bir sınıf mücadelesi tarihidir.

Bugün bizim sorunumuz bu çelişkinin (devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkinin) çözümünü için uygun şartları yaratmaktır. Güçlerimizi ideolojik-politik ve örgütsel olarak geliştirmek, karşı-devrimi her cepheden sıkıştırma. Halk kitlelerinin tavrı bu çelişkinin çözümlüğü yönünde olacaktır. Yani er ya da geç devrimci yönde olacaktır.

Halk kitlelerine güvenmeliyiz. Niçin? Halkımızın bir yığın geri özelliğini biliyoruz. Devrime yaklaşımlarındaki olumsuzlukları biliyoruz. Ve bununla birlikte devrimin kitlelerin eseri olduğunu, onlar olmaksızın devrimin zafarinin tam bir hayal olacağını biliyoruz. Geniş yığınlar bugün faşizmin yoğun ideolojik etkileri altındadırlar. Bir dönem devrim mücadelesi içinde yer almış yüzbinlerce insan mücadeleden uzak durmaktadır.

Halk kitleleri devrime katılacak mı, katılmayacak mı? Yukarıda saydığımız yönler kitlelerin bırakalım genel durumunu, halkımızın genel niteliklerini, bugünkü durumunu açıklamakta bile son derece yetersiz analizler içermektedir. Sömürü ve zulüm tüm acımasızlığıyla halk yığınlarını ezenken halkımızın devrimden başka bir kurtuluş yolu daha var mıdır? Bu sorunun yanıtı bizim açımızdan nettir. Devrim halkımızın kurtuluşunun yegane yoludur. Tarih bunu binlerce defa kanıtlamıştır. Bu genel doğru bugün için de geçerlidir.

olmamız değildir. Sorun kötü olarak kabul ettiğimiz hatalarımızı iyi olarak kabul ettiğimiz doğrulara çevirip-çeviremediğimizdir. Diğer bir ifadeyle bu hatalarımızdan nasıl sonuçlar çıkardığımız önemlidir.

Egemen sınıfların bugün toplumun tüm kesimlerine yönelik saldırılarının bu denli boyutlanmasının nedeni nedir? "Devrimler çağı kapandı, sınıf mücadelesi yerini sınıf uzlaşmasına bıraktı" karşı devrimci propagandalarının üzerine niye acımasız katliamlar ve işkenceler geldi. Bu durum yalnızca şaşmaz bir gerçeğe işaret ediyor.

O da ülkemizdeki sınıf mücadelesinin tüm keskinliğiyle sürdüğü ve devrimci durumun sürekli olduğudur. Devrim mücadelesi tüm gerilemelere ve yenilgilere rağmen egemenler için hala çok somut-yakıcı bir tehdittir. Ve ülkemiz gerçekliğinde öyle olmaya da devam edecektir.

Geçmişten beri birçok irili-ufaklı yenilgiyi tattık. Tüm bu yenilgiler hanemize deneyim olarak yazılmıştır. Kötü olan şeyler bu deneyimlerin kavranmasıyla iyi olan şeylere dönüşmekte, bizi güçlendirmektedir. Deneyimlerin toplamı çelikleşmedir. Bunun sonucu da ilk etapta

kötü olan şeylerin bizi daha iyi bir duruma getirmesidir.

İşte tüm bunlardan dolayı bizler iyimseriz. Kötü ve geri olana mahkûm değiliz. Çünkü devrimciyiz, gerçekçiyiz. Çünkü elimizde tüm çelişkileri çözebilecek güçlü bir silahı barındırmaktayız. Bu silah Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Bundan daha güçlü hiçbir silah olmadığından en güçlü bizizdir.

Bugün saflarımızda yaygın biçimde yer edinen karamsarlıkla mücadele edelim. Buna karşı mücadeleden bizi galip çıkaracak olan bilimsel yöntemi, diyalektik materyalizmi kavrayalım. Bugün çözdüğümüz bütün sorunlar, bizi daha da güçlendirecek, devrimci iyimserliğimizi kuvvetlendirecektir. Unutmayalım gelecek bizim olacaktır. Demokratik Halk Devrimi mutlaktı ve mutlaka gerçekleşecektir.

Halkımıza güvenimizi bir an olsun yitirmemek için yığınla nedenimiz bulunmaktadır. Halk, devrim mücadelesine katılacak mı sorusu halkımızın yaşadığı bir çelişkiyi ifade ediyor. Burada sorun halkımızın devrime katılıp katılmayacağı da değildir esasında. Sorun devrimci güçlerin yani bizlerin, halkımızın mevcut gerçekliğini ne oranda kavradığımızdır. Halkımızı gerçekten tanıdıkça ve halk içindeki çelişkileri kavradığımızda halkımıza olan güvenimiz katlanacak, sağlanacaktır. Bizler misyonumuzu ise esasta halkın çelişkilerini çözmede onlara önderlik ettiğimizde bir başka ifadeyle bu kendiliğinden hareketlere devrimci bir yön verip bilinç taşıdığımızda oynamış olacağız.

Ayrıca kötü olan bir şey iyi olan şeye de dönüşebilir. Binlerce on binlerce hata yaptık, yapmaya da devam edeceğiz. Sorun hata yapıp yapmamış

Bozular Beyaz, Bozulacak Beyaz!

2018-19 kampının ufak bir penceresi var. Yeşilli, siyahlı, beyazlı, sarılı renkleriyle bir parmak kuşu pencerenin önüne konup duruyor. Konup havalanıyor. Gözlerim parmak kuşun ardına takılıp gidiyor beyaz karların üzerinde... Beyaz, alçalıyor, yükseliyor, eğiliyor, bükülüyor, uzayıp gidiyor göz alabildiğine. Beyaz, gözümü alıyor, kamaştırıyor, üşütüyor. Yalnızlık hissi uyandırıyor. Ürkütüyor beyaz. Sonra çaresizlik hissi, beyaz. Kasılıyorum, derttop olup içe çekiliyor derim, küçülmüş gibi hissediyorum bedenimi... Göz alabildiğine uzayıp gidiyor, umarsız beyaz.

Bir yerde maviye değişiyor, bozuluyor büyü. Bir yerde kayalar, örtememiş beyaz, kayaların üzerinde yosun, bozuluyor beyaz. Sonra birçok yerde bir anıt gibi beyazın bağrına saplanmış duruyor yapraksız ağaçların gövdeleri. Kahverengi bir anıt, kökü toprakta, bozuluyor beyaz...

Beyaz, boşuna burjuvaziyle özdeşleşmemiş diye düşünüyor insan. İnsanlar öldürülüyor. Kimi hafriyatın altında kalıyor havalimanı inşaatında. Havalimanı reklamı gırla haberlerde. Hafriyatın altında unutulmuş Hop Hop amcadan haber yok. Havalimanının reklamı gırla, dökülen işçi kanlarından haber yok... Hortum çıkıyor bir şehirde, çatıdan bir şeyler düşürüyor, şans bu ya; o da gelip mevsimlik işçiyi buluyor Antalya'da. Sel geliyor, mevsimlik işçiyi alıp götürüyor yine, kader! Uçaklar kalkıyor, gidip veya geliyor, gidip vurup geliyor. Durmadan uçaklar kalkıyor, durmadan Kürtler katlediliyor...

Haberlerde insafsız bir insandan bahsediliyor. Bu insafsız insan aracının ardına köpeğini bağlamış, işkence ediyor. Karşı çıkılacak, cezalandırılması gereken bir olay aslında. Ey insanlık! İşkence yapılan köpeğe neden ses çıkarmıyorsunuz! diyor spiker, radyoda. Kürtler ölüyor sürekli... Her saat başı haberinde "şu kadar

terörist, şu kadar silah, terörist, silah, terörist, Kürtler..."

Ey insanlık! diyesi geliyor insanın. İnsanlar, durmadan zindanlara atılıyor, sürüsüne bereket! İşin aslı seviniyor, bitmiyor demek ki insan!

Suriyeliler sonra, kadınlar... Üç nokta yeter mi örneklere diye düşünüyor insan. Dünya, ülkemiz beyaz beyaz, göz alabildiğine uzayıp gidiyor...

Sonra bir kaya, Hop Amca, bozuluyor beyaz. Bir nehir, yaşam kaynağı olan bütün suların ana kaynağı, bozuluyor beyaz, kızıl bir nehir, işçilerin kanı, bozuluyor beyaz. Maviye değişiyor bir

gerilla geçidi tutuyoruz. Gelecek olan grubun güvenliğini alıyoruz. Gelecek grupta yeniler var. Yakın uzak tepelerde ışıklar yanıp sönüyor, çoban sesleri ışıkların eşliğinde uzayıp kısıyor, gökte yıldızlar. Grup geliyor, yeni yoldaşlardan biri Yusuf, biri Bakış, biri Munzur, biri Aşkın biri de Orhan... Işık sesleriyle uyanıyoruz. İşaret olan bu seslere karşılık veriyoruz. Ardından noktaya yoldaşlar giriyor, yanlarında iki yeni yoldaş, biri Nergiz, biri de Mahir. Kucaklaşıyoruz... 2014 yılında katılanlardan biri de Samet yoldaş, onunla tanışmak 2015 baharına nasip oluyor.

ru. Taylan, Yusuf, Mahir, Samet, Yetiş, Haydar...

Yine pencerenin önü yine parmak kuşu yine gözlerim yine beyaz... Karda kanlı ayak izleri. Birçok yerde birçok yönde birçok kere. Bizim ayaklarımız, işçilerin, köylülerin, yoksulların, Kürtlerin... Üç nokta yetmez ki! İnsanlığın ayak izleri, kanlı, karda... Bozuluyor beyaz, bozular beyaz, bozulacak beyaz!

2015 yılının sonbaharı, ekim ayı. Yine Mercanlar, Yurdal, Ünal, Sefkan. 2015 sonbaharı bu sefer ya. Kasım sonu ya. Aralık beşi, bu sefer intikam. Bu sefer eylem. Munzur, Mahir düşman

operasyonuna darbe vuran gücümüz. Düşmanın iki ölüsü bir de yaralısı. Bizim de bir yaralımız, Mahir. Yara sarılır olsun ki sarıldı. Bu sefer intikam, bu sefer eylem... derdi ya!

2016 yılının baharı, aylardan Mayıs günlerinden altısı. Sinan ve Rıza. Yine ayak izleri... 2016 baharı bu sefer Mayıs sonu yine intikam yine eylem. Yusuf'un ko-

mutasında düşmana darbe vuran güçlerimiz. Düşmanın dört ölüsü, bizim kazasız belasız bu sefer...

2015 yılı, Ankara Katliamı. Ayak izleri sonra. 2015 yılı bu sefer Taylan'ın komutasında yine intikam yine eylem. Düşman ölüleri, imha edilen mevziler.

Gidip geliyor gözlerim pencerenin önündeki parmak kuşunun ardı sıra. İzleri sürüyor gözlerim. Birbiri ardı sıra çok kere basılmış, belirgin izler. Karda, kanlı, birbiri ardı sıra...

2011 2 Şubat. Göçük altında kalan beş yoldaşın ardından Taylan. Daha hızlı daha tereddütsüz daha fedakar kendinden vazgeçip doğan boşluğu doldurma çabası. Adım adım görev ve sorumluluklarını büyütme. Yusuf sonra. 2015 Mercan'ı. Yurdal'ın ardından 2016 senesinde komutan olarak Mercan'da görev alması... Haydar ve Yetiş sonra. İki yıllık gerillacılık fa-

MERCAN ŞEHİTLERİ

KIVILCIMI YANGINA ÇEVİRMENİN ADIDIR!

TANJU ER (SAMET)

MEHMET KELEŞ (MAHIR)

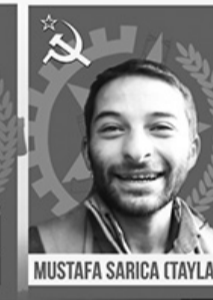
ZEYNEL ÇAKIL (HAYDAR)

İLKER TEZER (YUSUF)

TARIK AKIN (YETİŞ)

MUSTAFA SARICA (TAYLAN)

yerde, Kürtler, bozuluyor beyaz. Bozuluyor beyaz, sonra anıt gibi dikilmiş; hemen her yerde, insanlık uğruna düşenlerin, önce hepsi sonra tek tek her giden... Sonra Taylan, sonra Yusuf, sonra Mahir, Samet, Yetiş sonra Haydar, bir anıt gibi... Bozuluyor beyaz, bozular beyaz, bozulacak beyaz!

Gevişiyor vücudum, kan yürüyor, ısıtıyor, büyüyorum. Parmak kuşu pencerenin önüne gidip gelmekte hâlâ. Takıyorum arada gözlerimi yine... Beyaz... Karda ayak izleri, kanlı. Mercanlara uzanıyor izlerden biri, takip ediyorum.

Daha önce hiç bulunmadığım bir şehre iniyorum. 2010 yılının serin bir yaz sabahı. Bir kahveye giriyorum, Taylan'ı ilk orada görüyorum. Bir kaç gün sonrasının akşamında Dersim'deyiz, gerillada...

2012 yılı oluyor. Akşam vakti bir grup

2016 yılı... Yoğun bir çalışmanın içerisindeyiz. Malzeme geliyor, kaldırıyoruz, taşıyoruz, yığıyoruz, gidip geliyoruz, sonra gömeceğiz. Büyük cihazdan bir haber alıyoruz. Yoldaşlar randevu veriyorlar. Randevuya yedek silah da getirmemizi istiyorlar. Yeni yoldaşların olduğunu anlıyoruz. Öğlen saatlerinde Aşkın yoldaşla düşüyoruz yola. Yanlarında yeni yoldaşlar var biri Yetiş. Yetiş de yanımıza alarak dönüyoruz. Aradan bir ay ya geçiyor ya geçmiyor. Yetiş eğitilmiş bir gerilla artık. Bir görev için yola düşüyoruz yine bu kez Yetişle. Yolda bulduğumuz alana gelen bir grup yoldaşla karşılaşıyoruz. Yanlarında yeni bir yoldaş var. Uzun boylu, uzun saçlı... Adı Haydar...

2018... Radyoda öğlen haberlerini dinliyoruz. "Tunceli'nin Ovacık kırsalında 6 teröristin ölü olarak ele geçirildiğini söylüyor" radyo. Ağustosun altısı. Bir kaç gün içinde netleştiriyoruz. Altı yoldaşın şehit düştüğü doğ-

aliyetleri. Böylesi zor süreçlerde mücadeleye atılmaları. Sürekli ölümlerin duyulduğu savaş cephesinde, düşmanın gerillayı zorladığı, sonuç aldığı bir dönemde gerillaya katılmak, cüret ve amasız bir vazgeçiş ister herhalde. Kuşkusuz daha zor süreçler olmuş ve olacak. Kim bilir daha beter beyaz, belki de... Üşüten bir süreçte iz bırakıyor onlar... Ya da gerillada yeniliği yaşamak. Zira ikisi katılları iki ay olmamıştı. On iki yoldaşı kayıp verdik. Bu demektir ki onların yeniliği ya çok kısa sürecek ya da hiç olmayacaktı. Bu da hızlı öğrenmek, tahammül hakkının olmaması ve boşluğun doldurulması için çabanın kat kat artması. Şimdi bakılınca, ikisi de bunları layıkıyla ya da yapabileceklerinin en iyi biçimiyle yerine getirdiler diyebilirim sanırım. Sonra hepsinin de Sinanlardan, on ikilerden, Çiğdemlerden sonra tereddütsüz göreve hazır oluşları...

Kimileri yan sürerken izi, koşar adımda yokuş aşağı, onların zorluğun üstüne üstüne gidişi... Sonra 2018, ağustos, beşi...

Oysa ne çok düşünürdü anasını Yetiş. Onun anasına özlemi, özlemi sineye çekip üstüne üstüne gidişi düşmanın.

Samet'in ısrarı... Onunla bir yan yana kalamadık. Şanssızlık!

Mahir'in çabası. Bir anne titizliğiyle dağınıklığı toplaması. Onun, savur-

ganlığa eleştiri olan yaşamı. Eski noktalarda unutulmuş işe yarar malzemeleri toplayıp örgüte teslim etmesi. Onun emeğe olan yakınlığı. Kendi ailesinin yoksulluğundan damıtıldığı bu özelliği kişiliğine yerleştirmesi. İçinde bulunduğu yoksulluğu bütün yoksulların yaşamlarıyla birleştirip mücadeleye katılması, bu yoksulluğu öykülerini de anlatması, Mahir'in öyküleri...

Tam da bu satırlar sırasında Partizan dergisinin 89. sayısında yayınlanan MK açıklamalarının birindeki şu satırları anımsıyorum: "Dışarıda ölümleri izleyen insan örneklerini, içeride can bedeli yaratılan parti değerlerinin çarçur edilmesini izleyen 'militanlar'" açıklamanın bu satırlarından sonra bu konuda Mahir'in izini sürmek gerekir. Zira ondan önce bu konuda atılan doğru adımları o da kendinde cisimleştirmişti. Açıklamanın diğer satırlarına bakıyorum: "Dışarıda yabancılaşan toplum ilişkilerini, içeride yabancılaşan 'yoldaşlık ilişkileri'". Bu satırlardan sonra Taylan. Onun yoldaşlarına çabası. Kendinde olan doğruyu yoldaşlarla çoğaltma onlarda olan doğruları kendinde çoğaltma, yoldaşlarına zaman ayırma, yoldaşlarının sorununu dinleyip çözüm üretme çabası... İşte diyorum bu konuda süreceğimiz izin sahiplerinden biri Taylan.

Sonra son yılların ayrılmaz ikilisi olan daha doğrusu sürekli aynı alanda faa-

liyet yürüten Yusuf ve Taylan. Onların yıllardır dağlarda akan teri, emekleri, devrim hamallıkları, sonra da açıklamanın şu satırları: "Dışarıda kendisi için her şeyi yapanlar, içeride "ben yarattım", "benim değerim" deyin her yolu mübah görenler." İkisinin yıllardır mücadele içinde oluşu madde ve manevi anlamda harcadıkları emek ve ikisinden de böyle sözlerin işitilmemesi. Ki işittiğimiz kişiler oldu. Bu konuda örnek alacağımız yoldaşlardan ikisi de onlar kuşkusuz!

"Dışarıda kimliğine ve özüne yabancılaşmış sınıfı, içeride taşıdığı kimliğin ağırlığını hissetmeyen ve bilmeyen 'militanlar'" Onlara dair sürülmesi gereken en belirgin izlerden biri de yukarıdaki satırda dile geliyor. Taşıdıkları kimliğe layık olmak, ona yaklaşma çabası. Bir yanda bahsedilen yabancılaşma, uzaklaşma, çelişkinin keskin olduğu bir süreç. Bir yanda Taylan, Yusuf, Mahir, Samet, Haydar, Yetiş. Taylan'ın yoldaşlarına çabası, Yusuf'un görev ve sorumluluk noktasında öne çıkışı, Mahir'in emeğini gitgide yoğunlaştırması, Samet'in ısrarla bu kimliğe sarılması, Yetiş ve Haydar'ın yenilikleri bir yana hızla öne atılmaları çok kısa süre tanıdıkları şehit yoldaşların on ikilerin, Çiğdem ve Nergiz'in bıraktığı boşluğu doldurma çabaları...

Hepsi birden yine, böylesine yoğun saldırıların olduğu ve kesinkes düş-

mana etkili darbelerin vurulması, yine halklaşmanın en gerekli olduğu dönemde örgütte yaşanan hizip süreci... Haydar ve Yetiş yoldaşlar etkilenebilirlerdi. Mahir ve Samet'te sorular oluşabilirdi. Yusuf ve Taylan yıllardır harcadıkları emeğin peşine düşüp kendilerine harcanan emeği unutulabilirlerdi. Yahut başka başka ihtimaller. Olmadı. Ki bu ihtimallerin yaşandığı kişiler oldu. Onlar da yan çizebilirlerdi ki çizenler oldu. Onlar çizmedi ama. Sonra Mercanlar, 2018, ağustos, beşi. Bir iz de bu ama onlara dair? Kuşkusuz onlara dair bir sürü iz de var. Ve başka

başka satırlarda söylenecektir de.

Yine pencerenin önü yine parmak kuşu yine kuşun ardına takılan gözlerim. Yine beyaz. Yine bizimkiler. Bir şarkıdır, "bir insan ömrünü neye vermeli" sorusu. Yarım yamalak hatırladığım bir cevap sonra monoton insanlığa adanmış bir çabanın gerçek mutluluk gerçek yaşam olduğuna dair. Sonra yine beyaz yine ayak izleri. Onların, insanlığın izlerine karışmış izleri. Hemen her yerde, her yönde, birçok defa, birbiri ardı sıra insanlığın izleri. İşte gerçek hayat, gerçek yaşamak. İşte Taylan işte Yusuf işte Mahir işte Samet işte Yetiş işte Haydar!

Yine pencerenin önü sonra yine parmak kuşu yine kuşun ardına takılıp giden gözlerim yine beyaz yine bizimkiler. Yine yine... Bıkıp usanmadan onları anlatmak, onlarla yaşamak, onların ardı sıra izlerinden yürümek, onların adlarıyla yaşamak... Yine nice... Yine çoğaltmak Taylan'ın yoldaşlığını, Yusuf'un emeğini, Mahir'in çabasını, Samet'in ısrarını, Yetiş ve Haydar'ın yeniliğini kuşanmak. İşte gerçek hayat işte yaşamak!

Nice Beyaz'ın böğrüne kökü toprakta olan kızıl bir anıt gibi saplanmak...

Bozuldu beyaz, bozuluyor beyaz, bozulur beyaz, bozulacak beyaz!

Dersim'den Bir Partizan

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE 11 İLKESİ - X

“Stratejik Savunma Döneminde Şehirlerde (Büyük Şehirlerde) Kuvvet Biriktirmek ve Fırsat Kollamak Esas, Ayaklanmalar Düzenlemek Talidir.”

Halk Savaşı Stratejisi, genel olarak uzun süreli bir savaş içerisinde düşmanın zayıf olduğu kırık bölgelerde parça parça iktidarlar kurarak, düşmanın daha güçlü olduğu büyük şehirlerin kuşatılması ve bu şehirlerde nihai darbenin vurulması ile sonuca ulaşan bir savaş stratejisidir. Sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelere özgü olan bu savaş stratejisinin, devrimin niteliği ve görevleri ile bağı olduğu kadar devrimle karşı devrim arasındaki güç dengeleriyle de ilgisi vardır. Bir önceki ilkede bu güç dengesinden kaynaklı köylük bölgelerde faaliyetin esas olduğunu ele almıştık. Halk Savaşı'nın “Stratejik Savunma Dönemi”nde bu genel doğruyla bağlantılı olarak şehirlerde (büyük şehirlerde) faaliyetin nasıl ele alınması gerektiği oldukça önemli bir konudur.

Yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya sahip olan ülkemizde emperyalizme bağımlı gelişen kapitalizmin de etkisiyle sosyal, ekonomik, kültürel ve askeri gelişim de (düşman cephesinden) kır ile şehir (büyük şehir) arasında bir dengesizliği oluşturmaktadır. Bu dengesizliğin en önemli sacayaklarından birisini, düşmanın konumlanması oluşturmaktadır. Kendisine göre daha stratejik olan büyük şehirlerde düşman hakimiyeti kırsal alanlara göre daha güçlüdür. Bunun nedeni bu şehirlerin sanayi, ekonomik, iletişim, ulaşım olanaklarının daha güçlü olmasında yatmaktadır. Bu stratejik alanların korunması, bir yandan ülkemiz egemen sınıflarının diğer yandan bağımlı olduğu emperyalist güçlerin çıkarları açısından oldukça önemlidir. Bu nedenle devletin, büyük şehirlerdeki askeri-sivil güçleri, istihbarat birimleri, bürokrasi yapısı her zaman kırsal alanlardaki konumlanmasına göre daha güçlüdür.

Bu nedenle büyük şehirlerde faaliyetin esası Halk Savaşı'nın gelişimine bağı olarak son darbeyi indirecek nihai ayaklanmaya kadar esas olarak güç biriktirme, fırsat kollama ve dönem dönem tali olarak ayaklanmalar düzenlemeyi hedeflemelidir. Güç dengelerinin bir sonucu olarak ortaya çıkan bu hareket tarzı, esas olarak bir bütün süreç boyunca ama güçler dengesinin daha fazla düşman lehine olduğu stratejik savunma aşamasında

da daha belirgin bir hal almaktadır.

Bu süreçte şehirlerde, esas mücadele biçimi olarak silahlı mücadele ve onun ülkemizde bu aşamada şekillenmiş hali olan gerilla mücadelesine hizmet edecek, onu besleyecek ve destekleyecek bir hareket tarzı içerisinde olunmalıdır.

Aynı zamanda son darbe için bir hazırlık evresinin içerisinde olan şehirlerdeki faaliyet, yine “kendi gücünü koruma, düşmanı yok etme” ilkesine bağı olarak savunma ve taktik saldırılarla bir yandan düşmanı yıpratma, moralini bozma, çeşitli sabotajlarla darbeler vurma, egemenlerin emekçi halka ve devrimcilere yönelik uyguladığı katliamlara yönelik hesap sorma gibi bir dizi görevle yüklenmiş saldırılar içerisinde olmak zorundadır.

Bu süreçte öne çıkan iki örgütlenme biçimi şehirlerde kitle faaliyetinin kanalize edileceği temeli ifade etmektedir. Birincisi parti örgütlenmesi, ikincisi diğer örgütlenmeler içerisinde

de silahlı mücadele örgütleri. Tüm bunlar örgütlenmelerin ana halkasını oluştururken, güç biriktirme ve kuvvet toplama aşamasında olan şehirlerdeki faaliyet bir savunma sürecinin ifadesidir.

Bununla beraber dönemsel olarak gerek kitlelerin kendiliğinden gelme ayaklanmalarına hazırlıklı olma gerekse de Komünist Partisi'nin örgütleyeceği ve gerilla mücadelesine hizmet edecek, düşmanı taktik olarak zorda bırakacak ayaklanmalar düzenleyerek taktik bir yönelim içerisinde olması elzemdir. Ancak bu ayaklanmaların ele alınışı taktik bir politika ve geçici olmak zorundadır. Zira esas ve bitirici darbeyi vuracak ve zorunlu olan ayaklanma Komünist Partisi'nin Halk Savaşı yoluyla ülke genelinde iktidarı ele almaya hazır bir aşamaya geldiğinde mümkündür.

Şehirlerin ele geçirilmesini amaçlayan Halk Savaşı Stratejisi, başarıya ulaşmanın nihai kriteri olarak şehirlerdeki ayaklanmayı şart koşar. Şehirlerde ayaklanmaya yönelik hazırlık, esas olarak onun şartlarını olgunlaştıran, onu koruyacak olan kır gerilla savaşının geliştirilmesidir. Bununla beraber, şehirlerde önemle üzerinde durulması gereken ana halka, bu güç biriktirme ve kuvvet toplamanın, birincisi uzun süreli bir dönemi kapsayacağı, sabırlı ve ısrarlı bir çalışma ile kitlelerin örgütlenmesi, harekete geçirilmesi ve savaştırılmasına her daim hazır halde tutulmasıdır.

İkincisi ise bu sürecin ülkemizde fa-

şizmin sürekliliğinden yola çıkarak, düşman saldırılarına her daim maruz kalacağını göz önünde bulundurarak illegal örgütlenmelerin esas olması zorunluluğudur. Kuşkusuz komünistler legal-illegal hiçbir mücadele biçimini reddetmezler ancak bütün faaliyetlerin temelinde “illegal faaliyet esastır” ilkesi akıldan çıkarılmamalıdır. Bu ilke şehirlerde uzun süreli güç biriktirme ve kuvvet toplama sürecinde düşman saldırılarından korunmanın, açık hale gelmemenin en temel sacayaklarından birisidir. “Gizli mücadele kitleleri devrime seferber etmek amacını içerir. Kitleleri örgütlemek onların uzun süreli devrimci mücadeleyi anlamalarını, bu anlamda eğitilmelerini; ve bu da sağlam ve kalıcı, kendini daima eğiten parti örgütlerini gerektirir. Gizli örgütlenmiş parti örgütleri olmadıkça kitlelerin eğitilmeleri ve devrime seferber edilmeleri başarılabilir. Bu anlamda şehirlerde parti örgütleri anlık, dönemlik hareketler yaratma amacını değil, uzun süreli olarak korunma, gerektiğinde, parti ve devrim için uygun olduğu koşulda harekete geçmeye hazır olma amacını benimserler. Bunun her türlü yolu ve biçimi kabul edilebilir; ancak kitlelere, onun örgütlerine, mücadele biçimlerine, istem ve ihtiyaçlarına sırtımızı dayayabildiğimiz durumda başarılı bir gizli çalışma, gerektiğinde ortaya çıkacak bir devrimci örgütlenme yaratılabilir.” (8. Konferans kararlarından)

bir politika izlemeyi önlerine koydular. İlk olarak 12 Temmuz'da Antakya Devrimci Güç Birliği'nin çağrısıyla stantların bulunduğu alanda gözaltı saldırılarına karşı refleksif bir basın açıklaması örgütlendi. "Festival Halkındır, Halkın Kalacak!" şiarıyla başlayan basın açıklamasına saldıran polis devrimci dayanışma temelinde bir karşı koyuşla karşılaştı. Devrimci öznelerin sineceği ve bunun festival boyunca süreceğini düşünen polisin bu saldırısına karşı gösterilen tutum ve "kenetlenme" önemli oranda devletin hesaplarını boşa düşürdü. Gerçekleşen bu saldırıda da 3'ü Partizan okuru olmak üzere toplamda 13 devrimci gözaltına alındı. Saldırı öncesi polisin "dağın" anonsuna kitlenin "asıl siz dağın halk sizi istemiyor" sözü alkışlarla karşılandı. Yine saldırı sırasında kitlenin kol kola "Faşizme karşı omuz omuza" haykırışları "kimseyi vermeyeceğiz" denilerek kenetlenme tavrı kitlesel gözaltına barikat oldu.

KİTLELERLE YÜRÜYÜP KİTLELERLE KAZANACAĞIZ!

Festivalin ikinci gününde de süren saldırı sonrası kitlelere gidilecek ve festivale yönelen bu saldırının bir sonraki dönemde yasaklara varacağı teşhir edilecek ve kitlelerle birlikte festivalin sahiplenilmesi hedeflenmişti. Bunun yanı sıra festival tertip komitesine basınç yapılarak bu saldı-

rıların sahnedeki sürekli bir biçimde teşhir edilmesi sağlanacaktı. Festivalin 3. gününde, polis tacizlerinin devam ettiği stantların önünde kitleyi bir araya getirecek alternatif bir müzik etkinliği örgütlendi. Bu müzik etkinliği son yıllarda festival programında giderek artan "piyasa müziği"ne karşı devrimci sanat vurgusunu barındırıyordu. Devrimci Güç Birliği'nin bu etkinliğine de saldırı hazırlığı yapan polis, kitlenin alana birikmesi ve alkışlarla etkinliğe katılması üzerine geri çekildi. Bu durum ısrarla üzerinde durduğumuz "kitlelerle festivali sahiplenme" vurgusunu güçlendiren muhtevadaydı.

Festivalin kitlelerce sahiplenilmesine dönük çalışmalar, üçüncü gününde çocuk istismarına karşı gerçekleştirilecek eylemin bildiri çalışması ile birleştirilerek yaygın kitle çalışmasına dönüştürüldü. Partizan'ın da içerisinde yer aldığı Antakya Devrimci Güç Birliği'nin örgütleyicisi olduğu eylem öncesi Deniz, Kurtderesi, Çarşı ve Mağaracık mahallerinde gerçekleştirilen kitle çalışması ile festivalin içeriğinin boşaltıldığı ve yozlaştırılmaya çalışıldığı ifade edildi. Festivalin kitlelerin kolektif emeği olduğunun altı çizilerek kitlelerle yürüdüğü taktirde kazanılabileceğinin vurgusu yapıldı. Halkın festivale dönük saldırılara tepkilerinin ve devrimcileri sahiplenmelerinin dikkat çektiği çalışmada ayrıca çocuk istismarına dönük eyleme

katılım çağrısı yapıldı. Çocuk istismarını ve artan taciz, tecavüz olaylarının tekil olarak değil sistemin politikalarının sonucu olduğu belirtildi.

ŞİL YEDDEK MİN VELEDİ!* (ELİNİ ÇOCUĞUMUN ÜZERİNDEN ÇEK!)

Festivalin 4. gününde çocuk istismarına karşı gerçekleştirilecek eylem öncesi eylemin başlangıç alanına onlarca polis, TOMA ve zırhlı araç yağın devlet, mahkemeleri ile koruduğu çocuk istismarcılarını bu kez eylemi engellemeye çalışarak bu konudaki tarafını net bir biçimde ortaya koydu. Çocuk istismarı eylemine dönük bu engelleme girişime halk tarafından sık sık tepki gösterildi. Polisin engelleme girişimine devrimci yaratıcılık ile boşa düşürülerek yürüyüşe geçildi. "Çocuk İstismarına Karşı Sesimizi Yükseltelim!" şiarlı pankartın arkasında yürüyen kitle, "Samandağ Sokağa Hesap Sormaya", "Devlet Gizler, Halk Hesap Sorar", "Devletin Değil, Halkın Adaleti", "Şil Yeddek Min Veledi!", "Çocuk Susar Sen Susma, Suça Ortak Olma" sloganlarını haykırdı. Yürüyüşte halka yapılan ajitasyonlarla "çürümüş düzenin bekçileri ve onların adaleti istismarı meşrulaştırmaktadır" denilerek sistem teşhiri yapıldı. Buna karşı ses yükseltme ve mücadele etme çağrıları yinelendi.

"GRUP YORUM'U ARATMADINIZ"

Evvel Temmuz festivali kapsamında

sahneye çıkan sanatçı Pınar Aydınlar'ın Grup Yorum'a dönük yasağı protesto etmesi kitle tarafından alkışlarla desteklendi. Aydınlar festivale dönük saldırıları güçlü bir biçimde sahnedeki teşhir ederek "Festival Halkındır Halkın Kalacak" dedi. Aydınlar seslendirdiği ezgileri Grup Yorum'dan seçerek dayanışmayı fiili olarak da sürdürmüş oldu. Aydınlar'ın komünist önder İbrahim Kaypak'ı andığı sırada kitle "Önderimiz İbrahim Kaypak'ı" sloganını haykırdı. Konser sonrası halk, Pınar Aydınlar'ın yanına gelerek "Grup Yorum'u aratmadınız" diyerek teşekkür etti.

Grup Yorum'un 16 Temmuz'da gerçekleştireceği konser öncesi de alanı ablukaya alan polis burada da 12 kişiyi gözaltına aldı. Buna karşı Antakya Devrimci Güç Birliği dayanışma amacıyla müzik dinletisi yaparak yasakları teşhir etti.

Evvel Temmuz Festivali bu yıl devletin bir dizi saldırı ile özünden koparılmaya çalışıldığı ve buna karşı devrimci öznelerin karşı hamle ile bu politikayı boşa düşürmeye dönük çalışmalarına sahne oldu. Burjuva-feodal kültüre karşı halkın ileri kültürünün sahiplenilmesi ve geliştirilmesini hedefleyen bizler, festivali savunmaya devam ederken "Festivaller Halkındır, Halkın Kalacak" şiarını büyüteceğiz.

(Bir YDG okuru)

Fethi Özdemir: 1967 Dersim Pertek doğumlu Fethi Özdemir 1992 yılında Cumhuriyet Üniversitesi öğrencisi iken gerillaya katılmıştır. Devrimciliği boş vakitlerde yapılan bir uğraş olarak değil bir yaşam tarzı olarak algılıyor ve öyle yaşıyordu. Sanatsal yönü gelişmiş olan Fethi Özdemir (Selim) proleter kültürün geliştirilmesi amacıyla "Gerillanın Sesi" isimli gazetenin yayınlanmasına öncülük etmiştir. 31 Temmuz 1994 yılında Erzincan Kılıçkaya köyü yakınlarında faşist TC güçlerinin saldırısı sonucu Özlem Sürgeç ile birlikte şehit düştüğünde birliğin komutanı ve siyasi komiseriydi.

Özlem Sürgeç: 1991 yılı sonlarında gerillaya katılan Özlem Sürgeç, emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yaşadığı coğrafyada verilen gerilla savaşına uzak değildi. Yıldız Ayrık

ile birlikte gittikleri köyde karşılaştıkları gerilladan etkilenerek katılmaya karar verdi.

28 TEMMUZ ŞEHİTLERİ

28 Temmuz 1986'da Doğan Memeçil komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği Sivas-Erzincan-Dersim'in kesiştiği noktaya yakın bir bölgeden hareket ederek Yeşilyazı'dan Söğütlüye uğrar. Mola verdikleri köyün etrafını saran düşmanı fark eden gerillalar çekilmeye başlar. Ancak düşmanın kurduğu pusu ile çatışma çıkar. Çatışmada Parti üyesi olan Doğan Memeçil ve İsmail Kaya, Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cumhuriyet İyöz, İmam Utan, Yusuf Tosun, Süleyman Kaya ve Cahit Oğuz savaşarak şehit düşer.

Muharrem Horoz: 1967 Sivas-Divriği doğumlu olan Muharrem Ho-

roz, 1989 yılında Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nde okurken tanıştı TKP/ML'nin düşünceleri ile. 1992 yılında gençlik örgütü TMLGB içerisinde faaliyet yürüterek TMLGB'nin güçlenmesinde önemli katkılarda bulundu. Şehit düştüğü tarihe kadar Partinin pek çok görevini omuzladı. 1999 yılının Ağustos ayında düşmana esir düştü. TKP/ML MK Yedek Üyesi olan Muharrem Horoz, 2000 yılında başlayan F tiplerine karşı yapılan Ölüm Orucu direnişinin 236. gününde şehit düştü.

Mehtap Kara: Karadeniz'in Hatice'si, Dersim'in Sevda'sı MEHTAP KARA yoldaş üniversite öğrencisi iken '94 yılında Proletarya Partisi ile tanışmış ve '94 yılının çalkantılı döneminde Eylül ayında Gençlik Örgütünde örgütlenmiştir.

Gerici bir ailenin çocuğu olmasına ve ailesi ile mücadeleden kaynaklı sorunlar yaşamasına karşın örgütlü mücadeleden kopmamış, tam tersine mücadeleye daha sıkı sarılmıştır. Bu dönemde aldığı görevleri yerine getirme noktasında hiçbir tereddüt göstermemiş, örgütün önemli eylemlerinde önemli roller üstlenmiştir.

Üniversite yıllarında gençliğin tartışmalarında partinin ideolojik-politik hattına uygun duran, gençliğin örgütlenmesinde önde gelen yoldaşlarımızdandı. Mehtap yoldaşın, mücadeledeki azmi ve kararlılığı onu 2000 yılının Ağustos ayında gerilla mücadelesine taşıdı. Gerilla mücadelesinin zorlukları birçoğumuzda olduğu gibi onun da çeşitli sıkıntılar, sorunlar yaşamasına neden oldu. Fakat Sevda yoldaş sıkıntılarına, sorunlarına rağmen mücadeledeki kararlı duruşundan asla taviz vermedi. Karadeniz'de gerilla oldu.

Sevda (Mehtap Kara) yoldaşlarına ve Partiye bağlılığını Karadeniz'den Dersim'e gelerek bir kez daha gösterdi. Sevdamızı, umutlarımızı, ideallerimizi Dersim halkına, Dersim topraklarına taşıdı. Kızılırmak'tan Munzur'a aktı. Partiye ve yoldaşlara bağlılığın, mücadeledeki ısrarın adı oldu. Düşman güçlerinin Hozat Kinzir ormanlarında gerçekleştirdiği operasyonda PKK ve TIKKO gerillaları ablukaya alındı. 1 Ağustos günü yaşanan çatışmada Mehtap Kara ölümsüzlüğünü yoldaşlarına devretti.

Evvel Temmuz Halkındır Halkın Kalacak!

Evvel Temmuz, Arap-Alevi halkının tarihi 4000 yıl öncesine kadar dayanan bir hasat bayramıdır. Miladi Takvim'e göre Temmuz ayının 14'ü, Rumi Takvim'e göre ayın 1'i oluyor. "Bir" Arapça'da "evvel" diye ifade ediliyor. Bu nedenle 14 Temmuz, Türkiye'de yaşayan Arap Aleviliğindeki inanışa göre "Evvel Temmuz" olarak kabul ediliyor. Bu dönemde inanışa göre kurbanlar adanır ve hasat döneminin bereketli geçmesi istenirdi. Geleneksel hale gelerek günümüze kadar uzanan bu bayram, Antakya'nın Samandağ (Sveydi) ilçesinde 11-14 Temmuz tarihleri arasında festival biçiminde kutlanıyor.

12 Eylül AFC'sinin karabasan gibi coğrafyamıza çöktüğü koyu karanlık

dönemde Evvel Temmuz'da nasibini almış ve 2000'li yılların başına kadar kutlamalar gerçekleştirilememiş. Samandağ halkının sisteme karşı barındığı derin çelişkiler devrimci mücadelenin bu bölgede gelişmesine ve devrimci öznelerin sahiplenilmesine ön ayak olmuş festivalin içeriğini etkileyen bu durum Evvel Temmuz'un ruhunu muhalif ve sistem karşıtı bir kulvara çekmiştir. Festivalin bu niteliği egemenleri buraya yönelmiş ve uzunca bir süredir festival çeşitli gerekçelerle yasaklanmaya çalışılmıştır. Arap-Alevi halkının yoğun olduğu Samandağ'da Suriye savaşının etkileri yoğun bir şekilde hissediliyor. IŞİD'in Türkiye'de peş peşe katliamlar yaptığı süreçte halkta da Evvel Temmuz'a dönük saldırı olacağı kaygısını kaldı-

raç haline getiren devlet, festivali bu gerekçeyle yasaklamak istemiş fakat istediği sonucu alamamış.

DEVLETİN FESTİVALİN İÇERİĞİNİN BOŞALTILMASINA DÖNÜK HAMLELERİ VE DEVRİMCİ DURUŞ

Bizler de YDG'liler olarak her yıl olduğu gibi festival kapsamında çalışmalara ve etkinliklere dahil olup bu kolektif çalışmanın içerisinde yer aldık. Evvel Temmuz festivali bu yıl devletin fiili olarak içeriğini devrimci öznelerden koparmaya dönük hamlelerine sahne oldu. Bu hamlelerden ilki festivalin başladığı gün olan 11 Temmuz'da gerçekleşti. Devrimci-demokrat yapıların her yıl festival alanının girişinde açtıkları yayın stantlarının etrafını yüzlerce çevik ve

sivil polisle kuşatan devlet, Grup Yorum'un açlık grevlerine destek amacıyla açtığı standı gerekçe göstererek saldırı gerçekleştirdi. Saldırının ilk anında gösterilen duruş festival boyunca devrimci güçlerin izlediği rota oldu. Devrimci dayanışma temelinde geliştirilen bu karşı koyuş sonucu biri Partizan okuru olmak üzere toplam 6 devrimci gözaltına alındı. Düşmana karşı geliştirilen bu tutum festivalin devrimci özünü sahiplenmenin somut ifadesiydi.

"HALK SİZİ İSTEMİYOR ASIL SİZ GİDİN BURADAN!"

Gözaltıların serbest bırakılmasının ardından bir araya gelen devrimci yapılar stantlardan başlayarak festivale yönelik bu saldırıları boşa çıkartacak

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yeni_demokrasi1](#)

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasi](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi5.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umud Basım Yayıncılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Hörhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34